

clv

Wilfried Plock

Isus este Calea

Christliche Literatur-Verbreitung e.V.
Ravensberger Bleiche 6 · 33649 Bielefeld · Germania

Cartea aceasta este rezumarea unora din predicile ținute de autor.

Ediția a doua 2007, titlul original Jesus ist der Weg

© 2015 by CLV

CLV · Christliche Literatur-Verbreitung

Ravensberger Bleiche 6 · 33649 Bielefeld · Germania

www.clv.de

Isus este Calea, Wilfried Plock

Traducere: Johannes Jach

Copertă: Lucian Binder, Marienheide

Editură: EDV- und Typoservice Dörwald, Steinhagen

Tipar: GGP Media GmbH, Pößneck, Germania

256178

ISBN 978-3-86699-178-1

Cuprins

Dezamăgit de creștinism – uimit de Isus	7
Dumnezeu – cine este El?	18
Boala actuală, teama?	29
Cine a fost în realitate Isus Hristos?	41
Religie sau Evanghelie?	50
Războaie, cancer și catastrofe ... de ce permite Dumnezeu așa ceva?	58
1,80 m adâncime – și după aceea?	70
Unde găsesc eu adevărata bucurie?	79
Iertarea – problema principală	90
Să trăiești – însă pentru ce?	100
Mai există un viitor?	110
Ce înseamnă a fi creștin?	120

Dezamăgit de creștinism – uimit de Isus

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine; ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. Știți unde Mă duc și știți și calea într-acolo. Doamne, I-a zis Toma, nu știm unde Te duci; cum putem să știm calea într-acolo? Isus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine.“
(Ioan 14:1-6)

Nu de mult am întâlnit un om, care mi-a zis: *„Sunt bolnav grav de șapte ani, dar preoteasa noastră nu m-a vizitat nici măcar o dată.“* Era așa de dezamăgit.

În urmă cu mai mulți ani, nu departe de Baden-Baden, am invitat pe oameni la evanghelizare. Duminică după-amiază, un bărbat ședea la poartă. Am intrat în discuție cu el, iar când am vrut să vorbesc cu el despre Hristos, mi-a spus imediat cunoscuta propoziție: *„Despre Dumnezeu, da – dar nimic despre personalul Lui de bord.“* Prin aceasta el se referea la preoți, predicatori, păstori sau alți creștini, care *„îl călcaseră cândva pe bățatură“*. Încă unul care fusese dezamăgit de creștinism.

Altă dată am primit o scrisoare tristă. O cunoștință de demult îmi scria: *„Mulți așa-ziși creștini m-au rănit ... Unii din personalul de bord al lui Dumnezeu s-au comportat așa de urât, mai urât chiar decât cei necredincioși ... nu*

mai pot accepta scuza: „și creștinii sunt tot oameni“ ... Într-un timp am renunțat la citirea Bibliei ...“

S-ar putea continua cu astfel de exemple. Dacă privim cu atenție la creștinătatea de astăzi, ar trebui să roșim de rușine. Se pare că chiar și printre creștini nu este nimic care să nu fie posibil. Cineva este un tip evlavios, iar cândva se află că are relații cu secretara sa. Conducătorul unei misiuni ajunge după „perdele suedeze“ (*n. trad.: la închisoare*), deoarece a sustras din banii care îi fuseseră încredințați pentru lucrarea misionară. Sau undeva este o familie evlavioasă. Duminica merg toți la biserică sau la adunare. Însă toată săptămâna se ceartă întruna, de dimineața până seara, încât îi aud chiar și vecinii. Atunci mulți dintre semenii noștri își zic: *„M-au dezamăgit complet – atât creștinii, cât și tot creștinismul. Când mă gândesc la cruciade, la inchiziție și la războaiele teologice moderne de astăzi, când oamenii își dau în cap în Numele lui Dumnezeu, nu mai vreau să aud nimic despre credință.“*

Ce le putem răspunde? Nu suntem obligați să tăcem în fața acestei eșuări a creștinismului? Mai avem dreptul să-i invităm public să se pocăiască? Însă tocmai aici trebuie să-ți atrag atenția asupra unui lucru foarte important:

Nu stă nicăieri scris, că noi trebuie să credem în oameni

Nu trebuie să ne încredem în preoți, nici în misionari și în evangheliști, nici în diaconi și în vreun creștin, și nici în grupări și în instituții, nici în biserici și nici chiar în biserici neoprotestante ... Cine se încrede în oameni și depinde de oameni, acela eșuează garantat. În Ieremia 17:5 este scris: *„... blestemat să fie omul care se încrede în om ...“* Dar în Biblia mea mai este scris și: *„Crede în Dom-*

nul Isus, și vei fi mântuit ...“ (Fapte 16:31) Nu se poate ca oamenii să nu dezamăgească. Chiar și cei mai buni, cei mai nobili, ajung să dezamăgească cândva. Câți m-au dezamăgit deja pe mine! Creștini în care îmi pusesem toată speranța. Oare pe câți am dezamăgit și eu? Oameni care poate așteptau de la mine ajutor, iar eu nu i-am ajutat. De aceea, spun încă o dată: oamenii ne vor dezamăgi – numai Isus nu dezamăgește niciodată. El face ceea ce promite. El Se ține întotdeauna de cuvânt. Dacă ne încredem în Sfânta Scriptură, atunci avem picioarele pe stâncă – fie că trăim, fie că murim.

Am amintit mai înainte războaiele teologice moderne. Ascultând știrile la radio, auzim despre „milițiile creștine“ din Orientul Apropiat sau de „trupele de luptă protestante“, care defilează prin cartierele catolice din Irlanda de Nord. Aici trebuie să mai adaug ceva:

Nu toți cei care se numesc creștini, sunt creștini cu adevărat

Trebuie să acceptăm conștienți această realitate. Nu pot fi acuzați creștinii de tot ceea ce se întâmplă în numele creștinismului. Spre exemplu, o cunoștință de-a mea se numește Croitoru. Dar eu nici nu mă gândesc să-mi fac la el un costum pe comandă. Se numește Croitoru, însă el nu este croitor, ci el este laborant.

Tot așa se întâmplă și cu creștinismul. Multe lucruri par a fi creștine, însă nu sunt. După motoul: „Ceea ce nu-i dulce, este dulceag. Ceea ce nu este negru, este gri. Ceea ce nu-i creștin, este creștinesc.“ Creștin nu este acela care aparține unei biserici, unei adunări neoprotestante sau unei organizații religioase, care participă la anumite rituri-

aluri și este, în general, un om cumsecade; ci creștin este acela care este născut din nou. Devii creștin numai prin Hristos. Unde nu este El Domnul vieții, oamenii nu sunt creștini, ci creștini cu numele, de formă, „fișe de biserică îngălbenite“, așa cum i-a descris caustic preotul Leppich. Acești oameni au o evlavie de fațadă, prin care nu sunt în stare să ducă o viață spre lauda lui Dumnezeu.

Adevărați și fățarnici

Dar niciun om nu va nega în mod serios că există și creștini adevărați, nu-i așa? Biserica lui Isus Hristos se zidește însă în cer. Printre firele de grâu mai există și buruieni. Ce face un țăran, care a semănat grâu, și găsește în el și buruieni? Ia plugul și ară din nou tot ogorul? Nicidecum. Sau aruncă cineva toate monedele din portofel, numai pentru că a găsit printre ele o monedă falsă? Dacă câțiva „creștini“ sunt mincinoși sau fățarnici, nu înseamnă că Hristos este un înșelător. În El nu este nimic rău, și El îi cheamă și astăzi pe păcătoși la Sine. Iar în plus, nimeni nu trebuie să răspundă pentru ceea ce fac alții. Trebuie să o facă fiecare pentru el însuși, și înaintea lui Dumnezeu. În cer nu ajunge niciun fățarnic.

Bilețelul

Într-o discuție cu păstorul unei adunări, un bărbat a declarat că el nu vrea să-L primească pe Hristos ca Domn în viața sa, deoarece el a fost înșelat financiar de unul care se numea creștin. Păstorul l-a întrebat: – „Este acesta într-adevăr singurul motiv?“ – „Da“. – „Propun să notăm cele spuse“, a spus păstorul; apoi a scos un carnețel, și a scris: „Eu nu sunt creștin, deoarece m-a înșelat unul care

s-a dat drept creștin.“ Apoi a rupt foaia de hârtie, i-a dat-o bărbatului, și i-a zis: „*Când te vei prezenta înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu, și El te va întreba de ce L-ai respins pe Fiul Său, poți să-I dai acest bilețel.*“ După aceea, păstorul a plecat.

Păstorul tocmai ajunsese acasă, când cineva a și sunat la ușă. Afară se afla omul, cu bilețelul în mână, care i-a zis: „*Aduc bilețelul înapoi. El nu poate fi o scuză înaintea lui Dumnezeu.*“ Nu a trecut mult, până când bărbatul s-a pocăit sincer, și a devenit credincios.

Îmi dai voie să mă adresez acum ție, în mod personal? Ce bilet ai tu, de fapt? Ai fost dezamăgit de creștini sau de cei care se numesc creștini? Poate de părinții tăi? Poate de soțul tău sau soția ta? De vecini? De colegii de muncă? De preotul tău? De biserica, adunarea ta? De vreun creștin? Te rog din inimă: Nu rămâne în această dezamăgire! Vino mai departe la Isus Hristos și la izvorul curat al Cuvântului Său! Oamenii trebuie să dezamăgească – Fiul lui Dumnezeu nu dezamăgește niciodată. Pe El te poți baza cu toată încrederea, în orice privință și în orice situație.

Știi ce mă convinge tot mereu referitor la creștinism? Nu a existat niciodată vreun creștin, care pe patul lui de moarte să fi regretat că a trăit cu și pentru Hristos. Așa ceva n-am auzit, n-am citit și n-am întâlnit niciodată. Toți credincioșii au mărturisit: *Hristos nu m-a dezamăgit niciodată.* Însă au fost mulți aceia care au regretat pe patul de moarte viața lor fără Hristos.

Creștini imperfecti

Creștinii nu sunt oameni perfecți. Pe pământul acesta nu există nici adunări perfecte. Nu vreau ca cineva să se potic-

nească, însă slăbiciunea naturii noastre omenești ne face câteodată să ne poticnim. Tot așa, nu vreau să ne scuzăm așa de ușor. Un creștin poate să producă Numelui lui Dumnezeu mai mult rău, decât o sută de atei, dacă el trăiește intenționat împotriva principiilor creștine. Pentru Dumnezeu, Numele Lui este prea sfânt, ca El să fie asociat cu nedreptatea noastră. Sfinții pot cădea. Un creștin nu se cunoaște prin aceea că el nu greșește, ci prin aceea că el își recunoaște greșelile. În orice caz, când creștinii nu-și recunosc greșelile, atunci ceilalți oameni vor fi automat dezamăgiți.

Dezamăgit de creștinism? Eu mă bucur că tema noastră mai are și un al doilea aspect.

Uimit de Hristos

În evanghelia după Ioan se relatează despre Toma. El Îl însoțise pe Isus trei ani de zile, auzise tot ce vorbise El, și văzuse toate semnele și minunile făcute de El. Însă Toma era din fire un om sceptic. El nu „semna niciun contract de asigurare, fără a citi mai înainte ce era scris în el cu litere mici“. Când Hristos a amintit faptul că El îi va părăsi pe ucenici și va merge la Tatăl, Toma a fost acela care a luat cuvântul înaintea celorlalți: „*Doamne*“, I-a zis Toma, „*nu știm unde Te duci; cum putem să știm calea într-acolo?*“ (Ioan 14:5)

Prin această întrebare el I-a dat posibilitatea Domnului Isus să facă cea mai frumoasă și cea mai importantă afirmație din toată Biblia: „*Isus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine.*“ (Ioan 14:6)

După puțin timp, acest Isus atârna mort pe cruce, executat de romani. Și atunci Toma s-a întrebat: Cum poate

un mort să fie calea spre Dumnezeu? El nu putea să înțeleagă lucrul acesta. Dezamăgit, Toma nu știa ce să mai creadă.

Apoi Isus a fost pus în mormânt. Se părea că se terminase cu El. Însă a treia zi, Dumnezeu L-a înviat pe Fiul Său din morți. În seara zilei învierii Sale, Isus S-a arătat celor zece ucenici, care, de frica iudeilor, erau încuiați într-o cameră. Iuda Iscarioteanul se spânzurase între timp. Toma nu era împreună cu ei. Ce bine că el nu a fost uitat.

Când ei s-au strâns iarăși, ucenicii i-au mărturisit lui Toma: „*Noi am văzut pe Domnul.*“

Însă Toma a reacționat neîncrezător: „*Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.*“ Și cu asta basta!

După opt zile, Isus cel înviat a apărut iarăși în mijlocul ucenicilor Săi. Iar Hristos S-a adresat direct lui Toma: „*Adu-ți degetul încoace, și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna, și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios!*“ Iar Toma a răspuns: „*Domnul meu și Dumnezeul meu ...*“ (Ioan 20:28)

Toma a fost primul om care L-a numit pe Isus Hristos „Dumnezeu“ – nu numai „Fiul lui Dumnezeu“. Recunoașterea Mântuitorului de către el a devenit mărturia lui. Cu alte cuvinte: Hristos l-a uimit pe Toma.

Persoana lui Isus Hristos

Ai cercetat vreodată mai îndeaproape persoana și viața lui Hristos? Oricine va face lucrul acesta, va trebui să recunoască că Isus Hristos este o personalitate minunată. Istoricul Bisericii, *Scott Latourette*, scria: „*Dacă se compară*

viața Lui scurtă, cu schimbările care le-a produs ea de-a lungul istoriei, atunci viața Lui a fost aceea care a exercitat cea mai mare influență pe planeta aceasta ... Prin El au fost schimbate milioane de persoane, și ele au început să ducă o viață conformă cu viața exemplară pe care a dus-o El. Pe baza schimbărilor care au urmat nașterii, vieții, morții și învierii Sale, acestea au devenit cele mai mari evenimente din istoria omenirii. Comparat cu influența Lui, Isus Hristos este centrul istoriei oamenilor“ (sursă necunoscută). Nicio personalitate nu a determinat pe atâția pictori să pună mâna pe pensulă și să picteze, pe atâția compozitori să scrie partituri și pe atâția poeți să compună poezii. Orice dată care este tipărită sau scrisă, este un indiciu spre El (Evrei 1:2 – înainte de Hristos sau după Hristos – î. d. H. / d. H.). El a fost cea mai mare personalitate care a trăit vreodată pe pământul acesta.

Mărturii surprinzătoare

Lucrul acesta a fost recunoscut chiar de oamenii care toată viața lor au fost atei sau au trăit fără Hristos – spre exemplu, Jean-Jacques Rousseau, un filozof din sec. al XVIII-lea. El propaga revenirea la natură și, contrar Bibliei, afirma că inima este născută curată. Însă în cartea lui, *Émile*, el scrie astfel:

„Trebuie să vă mărturisesc că sfințenia [lui Isus Hristos] descrisă în Evanghelie este un argument pe care-l accept din inimă. Mi-ar părea rău dacă i-aș găsi contraargumente. Priviți cărțile filozofice în pompozitatea lor. Cât de mici sunt ele, când sunt comparate cu Evanghelia! Este oare posibil, ca Isus să fi fost un om obișnuit? Folosește El tonul unui entuziast sau al unui sectant ambițios? Câtă curăție, cât de

plăcută a fost comportarea Lui! Câtă gingășie în învățătura Sa! Câtă suveranitate în afirmațiile Sale, câtă înțelepciune adâncă în vorbirea Sa! Câtă prezență de spirit, finețe și sinceritate în răspunsurile Sale! Câtă putere, în suferința Lui! Unde este omul, unde este înțeleptul, care să poată lucra, suferi și muri fără slăbiciune, fără lăudăroșenie? Prietene, așa ceva nu se poate inventa.“ (Jean-Jacques Rousseau – Émile sau Despre educație)

Știi, eu privesc cu plăcere la Hristos, și de fiecare dată sunt uimit când citesc cum a potolit El furtuna pe lacul Ghenezaret; cum S-a adresat El femeii prinsă în adulter: „*Femeie, unde sunt pârlășii tăi? ... Nici Eu nu te condamn*“ (Ioan 8:10–11); cum a stat El la masă cu vameșii și cu păcătoșii; și cu câtă răbdare S-a comportat El față de ucenicii Săi.

Isus Hristos n-a dezamăgit pe nimeni, deși El a fost crunt dezamăgit de mulți. El nu a fost prețuit nici de rudele Lui; proprii Lui ucenici L-au trădat și părăsit; propriul Său popor L-a condamnat la moarte și L-a executat. Dar El a înviat, și El trăiește. După învierea Sa, El a fost văzut de mai mult de 500 de persoane în același timp. De atunci milioane de oameni au experimentat cum Isus a intrat în viața lor, și i-a schimbat.

O invitație personală

Pe tine nu te desparte de Dumnezeu decât o rugăciune. Dar nu rugăciunea unui nehotărât. Eu am citit cândva o astfel de rugăciune: „*Îmi cunosc necazul meu, și nu-i pun capăt; îmi cunosc vina, și n-o îndepărtez; îmi cunosc lanțul, și nu-l rup; cunosc Cuvântul, și nu-l pronunț; cunosc calea, și nu merg pe ea; cunosc lumina, și nu o văd.*“

Această rugăciune vorbește despre necaz și vină. Te-ai gândit și tu vreodată de câte ori L-ai dezamăgit pe Dumnezeu? L-ai iubit și L-ai cinstit tu întotdeauna, din toată inima? Nu I-ai promis tu odată că El va avea primul loc în viața ta? Ți-ai iubit tu întotdeauna aproapele, ca pe tine însuși? Poate recunoști în inima ta: Înaintea Dumnezeului cel sfânt sunt un păcătos pierdut. Atunci rugăciunea ta trebuie să fie asemănătoare cu aceasta:

„Doamne Isuse, Îți mulțumesc că mă iubești. Deși eu am trăit ani de zile fără Tine ... astăzi Tu vrei să mi mai dai încă o șansă. Îți mulțumesc că Tu ai purtat pe cruce toată vina mea, cât și pedeapsa lui Dumnezeu pentru orice păcat. Eu nu merit lucrul acesta. De fapt, eu știu că mi se cuvine moartea fizică și cea spirituală, veșnică ... Îmi recunosc toată vina ... Regret din toată inima păcatele mele și viața trăită fără Tine. Te rog, curăță mă prin puterea sângelui Tău vărsat! Ajută mă să mi mărturisesc vina, chiar și înaintea oamenilor! Doresc să Ți aparțin Ție în viața aceasta, cât și toată veșnicia ... Amin.“

Isus este Calea

Corespunde această rugăciune cu dorința ta? Atunci încredințează-ți viața Domnului Isus – împreună cu toate dezamăgirile, dar și cu toată vina și păcatul tău. El este Calea, Adevărul și Viața.

Vrei să mergi pe această cale? Atunci trebuie mai întâi să pășești pe ea. Prin natura noastră, nimeni nu este pe această cale. Așadar, întoarce-te de pe calea ta greșită, și mergi pe calea cea bună.

El este Adevărul. Vrei să crezi Cuvântul Lui? Atunci încredințează-te lui Hristos și ascultă de Cuvântul Său!

El este Viața. Vrei să primești această viață? Atunci primește-o în viața ta, în rugăciune! Invită-L pe Isus să intre în inima ta! El va intra, negreșit.

Dumnezeu – cine este El?

„Pavel a stat în picioare în mijlocul Areopagului, și a zis: Bărbați atenieni! În toate privințele vă găsesc foarte religioși. Căci pe când străbăteam cetatea voastră, și mă uitam de aproape la lucrurile la care vă închinați voi, am descoperit chiar și un altar, pe care este scris: unui Dumnezeu necunoscut. Ceea ce voi cinstiți fără să cunoașteți, aceea vă vestesc eu. Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea nevoie de ceva; El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite timpuri și a pus anumite granițe locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi.“ (Fapte 17:22–27)

Un adult discută cu o fată despre credință. Copila credea, adultul era sceptic. După câțva timp, fata spune: *„Dumnezeu este așa de mic, încât El locuiește în inima mea. Dar El este așa de mare, încât nu are loc în capul tău.“*

Exemplul acesta ne-a readus la tema noastră. Cum ni-L imaginăm noi pe Dumnezeu? Un Dumnezeu filozofic, pentru cap sau un Dumnezeu biblic, pentru inimă?

Pentru majoritatea oamenilor Dumnezeu este o consecință, dar nu o realitate. Tu cum Îl cunoști pe Dumnezeu? Numai din auzite (în felul lumii)? Credința în El este numai un rest al mărturiei de credință pe care ai învățat-o

ca copil? Pentru mulți alții Dumnezeu nu este decât un ideal, un alt nume pentru bunătate, frumusețe sau adevăr. Toate aceste imagini despre Dumnezeu au ceva comun: ele arată că oamenii nu Îl cunosc personal pe Dumnezeu. Ce imagine avem noi despre Dumnezeu? Una filozofică, pentru cap sau una biblică, pentru inimă?

Cine este Dumnezeu? Cum este El? Acestea sunt întrebări vechi de mii de ani. Ele i-au preocupat pe egiptenii, babilonienii, romanii și germanii din antichitate.

Nu mă pot referi acum la toate imaginile despre Dumnezeu din trecut. Să observăm numai ce tablou despre Hristos și-au făcut grecii din primul secol, deoarece filozofia lor a influențat cel mai mult Europa de Vest. Noțiunea filozofică a grecilor antici despre Dumnezeu se deosebește foarte mult de Biblie:

Dumnezeul filozofilor

o existență superioară
se odihnește (static)
este un lucru
păcat = lipsa existenței

Dumnezeul Bibliei

o persoană
lucrează (dinamic)
este o persoană (EL)
păcat = rebeliune
împotriva unei persoane

Filozofii greci învățau că Dumnezeu este veșnic. Dumnezeu este armonie. Dumnezeu se odihnește în El Însuși. Dumnezeu este „ceva nemișcat, care lucrează“. Dumnezeu este „static“. După părerea grecilor antici, Dumnezeu este insensibil, neînțelegător, infinit, neschimbător, invizibil și de nedescris. Dumnezeu este necunoscut. Când Pavel se plimba prin Atena, a găsit un altar cu inscripția: „*Unui Dumnezeu necunoscut.*“ (Fapte 17:23)

Cum ni-L imaginăm noi pe Dumnezeu?

Tocmai aceasta este situația majorității oamenilor de astăzi. Ei nu-L cunosc pe Dumnezeu. Și nici nu s-au străduit să-L caute și să-L găsească. De aceea, Dumnezeu este amintit numai din când în când, la anumite sărbători de familie, cum ar fi comuniune sau confirmare, de Paști sau de Crăciun. În rest, Dumnezeu nu are nici o importanță în viața lor. Iar dacă se întâmplă în viața lor ceva grav, boli sau decese, atunci El este acuzat, punându-se întrebarea: De ce permite El așa ceva?

Dacă Dumnezeul cuiva este distrus, este distrusă imaginea pe care și-o făcuse el despre Dumnezeu.

În viața noastră, Dumnezeu nu ne părăsește niciodată, ci este distrusă numai imaginea pe care ne-o făcusem noi despre Dumnezeu. Ea poate fi distrusă – da, trebuie să fie distrusă – dacă vrem să-L găsim pe Dumnezeul adevărat, viu.

Dacă cineva îmi spune: *„Eu nu mai pot să cred în Dumnezeu. Crediința mea în Dumnezeu a fost distrusă după Stalingrad și Hiroșima ...“*, *„... după ce m-a lăsat soția ...“*, *„... de când fiul nostru n-a luat bacalaureatul ...“* Atunci eu îi răspund: *„Stai puțin, pentru tine a fost distrusă numai o anumită imagine despre Dumnezeu; tu însă nici nu-L cunoști pe adevăratul Dumnezeu.“*

Cine este și cum este Dumnezeu?

Dumnezeul Bibliei poate fi mânios, El poate fi gelos și El poate regreta. Dumnezeul Bibliei poate gândi și vorbi, El poate interveni, El Își poate mișca mâna, și El este o persoană. Da, Dumnezeul Bibliei este o persoană. Dumnezeul Bibliei este o persoană cu care poți avea legătură.

Care este imaginea noastră despre Dumnezeu? Societatea noastră, fiecare dintre noi avem o anumită imagine despre Dumnezeu. Dar despre care Dumnezeu vorbim noi de fapt? În care Dumnezeu credem noi? Într-un Dumnezeu al grecilor sau în Dumnezeul viu al Bibliei? Filozofii greci spuneau: dacă Dumnezeu ar putea simți bucurie, durere, mânie sau frământare, atunci oamenii ar fi în stare să-L influențeze. Aceasta ar însemna însă că ei ar fi mai mari decât Dumnezeu. Iar așa ceva nu se poate. Lasă-mă să-ți prezint principalele caracteristici ale imaginii biblice despre Dumnezeu.

1. Dumnezeu Bibliei este un Dumnezeu viu

Acest Dumnezeu poate auzi. Pe acest Dumnezeu Îl poți cunoaște; El este o realitate ce se poate verifica. Mulți dintre noi L-am cunoscut ca pe Acela care ne-a schimbat viața. Ești uimit de acest Dumnezeu?

Multora dintre noi – și mie – ni s-a întâmplat ca lui Iov. El a crezut că-L cunoaște pe Dumnezeu. Dar într-o bună zi el a trebuit să spună: „*Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea, mi-e scârbă de mine, și mă pocăiesc în praș și cenușă.*“ (Iov 42:5–6)

2. Dumnezeul Bibliei S-a descoperit

El S-a descoperit. El S-a arătat. El nu este „ceva nemișcat, care lucrează“, care domnește undeva deasupra stelelor.

Biblia arată cinci moduri în care S-a descoperit Dumnezeu:

- ◆ în creație (Romani 1),
- ◆ în conștiință (Romani 2),

- ◆ prin istoria lui Israel (Romani 9-11),
- ◆ în Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 9:5:39),
- ◆ în Fiul lui Dumnezeu (Ioan 14:9, Evrei 1:1-2).

Dumnezeul Bibliei S-a descoperit însă în mod desăvârșit în Isus Hristos. Păstorul Wilhelm Busch s-a exprimat astfel: „*De când a venit Isus, contestarea lui Dumnezeu este fie neștiință, fie rea-voință.*“ Se spune: „Cel mai târziu, atunci când începe să se clatine un avion, încep să se roage și atei“. Nimeni nu se naște ateu – el este însă educat să-L nege pe Dumnezeu. Ateii sunt rezultatul unei ideologii, ai unei ideologii false. Ateul spune: „*Nu este Dumnezeu. Basta!*“ Biblia răspunde: „*Nebunul zice în inima lui: nu este Dumnezeu.*“ (Psalmul 14:1). Să-L negi pe Dumnezeu este cea mai mare nebunie pe care o poți face. Negarea realității nu desființează realitatea.

3. Dumnezeu Bibliei Se întâlnește cu noi ca om

Biblia vorbește despre înfățișarea lui Dumnezeu, despre cum intervine Dumnezeu și cum simte Dumnezeu. Noi putem și trebuie să vorbim despre Dumnezeu cu cuvintele noastre, pentru că El S-a făcut ca unul dintre noi. Dacă Dumnezeu Se mânie sau Îi pare rău, acestea nu sunt imagini care trebuie desființate. Așa este în realitate Dumnezeu.

Dumnezeu este Tată. Dumnezeu poate mângâia ca un tată. Biblia vorbește despre dragostea unui Tată dumnezeiesc.

Dumnezeu este Păstor. Dumnezeu este Medic. Dumnezeu este o stâncă, o cetate etc. Așa este Dumnezeu. Iar eu mă bucur așa de mult, că așa este Dumnezeu. Cât aș fi de sărac, dacă l-aș avea numai pe dumnezeul filozofiei

grecești, atunci când sunt chemat la un bolnav sau la o familie îndurerată! Când în fața mea stau partenerii unei căsnicii destrămate, nu i-aș putea ajuta cu etica grecească. Iar când tinerii vor să aleagă o meserie și o căsnicie care să-i onoreze sau când au nevoie de ajutorul divin în ispitele lor, ce le-ar putea ajuta Dumnezeu rece și neclintit al grecilor?

Mă bucur că Scriptura ne descoperă un alt Dumnezeu. Toată Biblia vorbește despre smerirea lui Dumnezeu, până acolo că El S-a făcut ca noi, oamenii. Dumnezeu vorbește și aude. El a venit pe pământ. El este „atras“ de nenorocirea oamenilor de pe pământ. Dumnezeu S-a smerit pentru noi. Dumnezeu S-a coborât pe pământ.

Aceasta este natura lui Dumnezeu. El are o inimă. El iubește. Și pentru că El iubește, de aceea, are voie și să Se mânie. Mânia este opusul iubirii. Iubirea vrea numai pe iubitul ei, și în întregime; altfel ea nu este iubire. Dumnezeu nu este indiferent, atunci când oamenii, pe care El îi iubește, se închină idolilor.

Dar El nu forțează, nu obligă. Dumnezeu invită, El oferă – dar El nu forțează! Numai dușmanul Său forțează. El obligă și leagă, cu legături și obezi. Însă Dumnezeu este dragoste. Iar dragostea nu are nicio urmă de constrângere. Dragostea îți lasă libertatea să spui nu. De aceea, istoria lui Dumnezeu cu lumea aceasta nu este o istorie plină de succes. Dumnezeu acceptă riscul ca oamenii să ignore și să disprețuiască dragostea Sa.

În unele situații, ei pot să o facă chiar toată viața. Însă ei trebuie să știe că, din punct de vedere moral, numai ei sunt răspunzători. Ei nu sunt o păpușă manipulată din sfori, care-și mișcă mâinile și picioarele, după cum se trag

sforile. Nu! Dumnezeu îți respectă și ia în serios decizia ta. Dacă vrei să trăiești aici pe pământ fără Dumnezeu, atunci va trebui să-ți petreci și veșnicia departe de Dumnezeu. Cine nu înțelege seriozitatea lui Dumnezeu, nu va putea înțelege niciodată nici harul salvator al lui Dumnezeu.

Dacă însă în viața aceasta recunoști și accepți dragostea lui Dumnezeu de nedescris față de tine, și Dumnezeu este cu adevărat Domnul vieții tale, atunci Îl vei putea cunoaște personal. Este mai bine să-ți pierzi onoarea înaintea oamenilor, prin aceea că ești o dată sincer, decât să-ți pierzi viața veșnică înaintea lui Dumnezeu.

4. Dumnezeuul Bibliei suferă

Dumnezeu este dragoste. Iar cine iubește, poate fi rănit. Dragostea Sa poate fi ignorată sau chiar respinsă. Cât de mult ne doare când iubim, și nu ni se răspunde iubirii noastre! Cât de mult îi doare sufletul pe părinții care ani de zile au investit în copiii lor, iar aceștia disprețuiesc dragostea lor, probabil pentru că părinții nu le dau ceea ce vor ei neapărat.

Prietenul meu, Dumnezeu iubește! Aceasta înseamnă că El poate fi rănit. El simte durere. Dumnezeu suferă. Biblia vorbește despre Dumnezeu:

- ◆ ca de un tată, ai căror copii s-au răsculat împotriva lui (Isaia 1:2),
- ◆ ca despre un viticultor, care este înșelat de arendașii lui (Matei 21).

Dumnezeul Bibliei suferă. Dumnezeu S-a făcut om, spre a suferi ca un om! Bineînțeles că lucrul acesta contrazice imaginația filozofică despre Dumnezeu, că undeva se află o ființă superioară, un gând, o idee sau un principiu,

ceva care nu participă la nimic. Conform imaginației grecilor, semnul caracteristic al lui Dumnezeu este că El nu simte, El este apatic.

Un Dumnezeu care suferă

Știi că adevăratul Dumnezeu este un Dumnezeu care suferă? Știi că El a suferit deja, din cauza ta? Că El chiar în ora aceasta suferă din cauza inexistenței sau relației tale superficiale cu El? Dumnezeu nu este apatic, ca Zeus, ci empatic! Dumnezeu nu evită suferința, ci și El suferă. Dumnezeu Tatăl poate să înțeleagă pe oricine care suferă. Dacă tu ai pierdut un copil, Dumnezeu spune: *Și Eu!*

Mesajul acesta a fost atunci pentru filozofii greci o nebunie, tot așa de neînțeles, ca și pentru majoritatea oamenilor de astăzi. Pavel le scrie corintenilor: *„Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei care sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu.“* (1 Corinteni 1:18) Un Dumnezeu care suferă, un Fiu al lui Dumnezeu în iesle și apoi la cruce – lucrul acesta a fost și este de neînțeles pentru mintea omului obișnuit – și așa va fi mereu. Însă inima omului poate înțelege acest mesaj prin credință. Prin această „Veste Bună“, Evanghelie, conștiința omului poate afla pacea căutată.

Mărturia lui Pascal

Îți amintești de fetița despre care am vorbit mai înainte? Unde locuiește Dumnezeu? În capul sau în inima ta? Matematicianul, fizicianul, filozoful și inventatorul francez Blaise Pascal (1623–1662) a fost un creștin convins. După moartea sa, s-a găsit cusută în paltonul lui o fâșie

de pergament, care conținea mărturia lui personală de credință. Pe acesta se putea citi: „*Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, Dumnezeul lui Iacov; nu Dumnezeul filozofilor și cărturarilor ... Dumnezeul lui Isus Hristos. El poate fi găsit și păstrat numai pe calea care este descrisă în Evanghelie ...*“

5. Dumnezeu Bibliei mântuiește

„*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.*“ (Ioan 3:16)

Aceasta este calea descrisă în Evanghelie. Așa de simplu, încât pot să înțeleagă chiar și copii de 8, 10 sau 12 ani! Dumnezeu Se face așa de mic, încât El poate să locuiască în inima mea. Iar eu nu trebuie decât să-L primesc. El trebuie să locuiască în inima mea. Aceasta înseamnă: El trebuie să fie Domn în viața mea. Regret calea vieții mele suverane. Îmi recunosc vina mea înaintea Lui. Cred că sângele Lui scump a curs la cruce și pentru mine. Mă încred în promisiunea Lui, și încep astăzi o nouă viață cu El.

Dacă undeva pe pământ, se roagă un om, având această atitudine, atunci el va fi primit de Dumnezeu în mod sigur. Biblia spune: „*Oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit*“ (Fapte 2:21). Dumnezeu este un Dumnezeu care mântuiește.

Poți fi și tu mântuit? Dacă recunoști că ești pierdut, atunci ești „pe jumătate“ mântuit. Nimeni, care crede în El, nu va fi pierdut. Crede Cuvântul lui Dumnezeu!

6. Dumnezeuul Bibliei judecă

Apostolul Pavel îi confruntă pe filozofii epicurieni și stoici din areopagul Atenei cu următorul adevăr incomod: *„Dumnezeu nu ține seama de timpurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; pentru că a stabilit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin omul pe care L-a desemnat pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă sigură, prin faptul că L-a înviat din morți ...“* (Fapte 17:30–31)

Dumnezeu nu este o marionetă. Nu te poți juca cu harul Lui. Dacă-L respingi pe Fiul Său ca Mântuitor, atunci, într-o zi, El va fi Judecătorul tău – chiar dacă crezi sau nu crezi aceasta.

Basmul despre Dumnezeuul bun

A fost odată un Dumnezeu „bun“, care era așa de bun, încât a dat supușilor Lui tot ceea ce-și doreau. Dorința lor era pentru El o poruncă. Acest Dumnezeu „bun“ nu și-a pedepsit niciodată supușii pentru răutatea lor, căci El era așa de „bun“. El le-a acceptat și toate batjocurile și neascultarea lor. El era așa de bun și de altruist, încât El niciodată nu S-a apărât. Cum El nu S-a apărât niciodată, El a fost călcat în picioare și omorât cu mulți ani în urmă, dar mai trăiește și astăzi în amintirea supușilor Săi.

L-ai găsit tu pe adevăratul Dumnezeu?

Nu crede astfel de basme. Nu fii mulțumit cu o religie superficială, un surogat sentimental de Paști și de Crăciun. Aici este vorba de totul sau de nimic. Și gândește-te

la cuvintele fetei amintite mai înainte: „*Dumnezeu este așa de mic, încât El locuiește în inima mea. Dar El este așa de mare, încât nu are loc în capul tău.*“

Boala actuală, teama¹?

„În aceasta dragostea a ajuns desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecării. În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica, pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste.” (1 Ioan 4:17–18)

Noi avem doi copii, care, prin natura lor, sunt foarte diferiți unul de altul. Însă primul cuvânt abstract pe care l-au pronunțat ei a fost „teamă“.

S-a făcut un sondaj de opinie printre studenți, spre a se afla care este cea mai mare problemă a lor. Rezultatul a fost surprinzător: singurătatea și „teamă“.

Eu am ținut multe servicii divine în diferite adunări, care-și alegeau singure temele despre care urma să predic. Este surprinzător cât de mult a fost aleasă tema „teamă“, după 11 septembrie 2001.

Cu mult înainte ca un copil să învețe să vorbească, el se teme deja. Iar ultimul lucru pe care-l simțim noi oamenii, înainte de a muri, este tot teama. Teamă ne însoțește în tot timpul vieții noastre. Poate tocmai de aceea sunt vândute în farmacii așa de multe medicamente antidepresive.

1. Natura temerilor

Diferitele temeri pot fi clasificate mai întâi în două grupe principale: temeri obiective și temeri subiective.

---

¹ În Biblia românească tradus mai mult prin „frică“. Teamă = frică.

A. Temeri obiective

Teama de explozii nucleare

Noi trăim într-adevăr în epoca nucleară. În Europa funcționează peste 150 de reactoare nucleare, și se mai construiesc încă. Germania este înconjurată de centrale nucleare. Iar deoarece cetățenii sunt informați cu privire la efectele unui accident nuclear și bilanțul victimelor lui, mai ales după acela de la Cernobîl, crește permanent teama de astfel de accidente nucleare. Căci de la 26 aprilie 1986 se pune mereu întrebarea: Când are loc următorul accident nuclear? Se poate întâmpla așa ceva și în Germania? Sau ce se poate întâmpla în state ca Iran și Coreea de Nord? Vor reuși ele oare să construiască bomba atomică? Lumea noastră a devenit un butoi plin cu explozibil nuclear.

Teama de SIDA

Când a fost descoperită prima dată această boală, în marile orașe din SUA, în anul 1979, s-a vorbit la început de „pesta homosexualilor“ sau de „epidemia plăcerii“. După mai mult de 35 de ani de atunci, ONU vorbește de 40 de milioane de infectați cu SIDA. În fiecare oră se mai infectează alte 600 de persoane.

Epidemia aceasta se răspândește și cuprinde nu numai anumite grupe predispuse, cum ar fi homosexualii sau cei care se droghează, căci SIDA ne amenință pe toți. Pentru că aceasta este o realitate, crește și teama de SIDA. Ea începe să devină o oroare iminentă. Se pare că nu a existat niciodată o boală așa de groaznică, cu un grad așa de mare de infecțiozitate, de care oamenii să se teamă așa de mult, deoarece ea cauzează un sfârșit al vie-

ții așa de groaznic. Până astăzi (2006) nu există niciun remediu împotriva ei.

Teama de cancer

Temeri și mai mari, referitoare la viața obișnuită, au cei bolnavi de cancer. Conform datelor statistice, în Germania există circa două milioane de persoane care fac un tratament primar sau secundar împotriva cancerului. În fiecare an, la acestea se adaugă alte sute de mii de cazuri noi. Fiecare dintre noi poate fi următorul caz.

S-ar putea continua la infinit cu astfel de exemple: teama de atentate sinucigașe, de teroare biologică, de alimente otrăvite, de gripă aviară etc.

Teamă din cauza vinovăției

Printre temerile cu origine obiectivă se numără și teama din cauza vinovăției. Biblia spune în epistola către Romani 2:9: „*Necaz și strâmtorare va veni peste orice suflet omenesc care face răul ...*“ Vina față de Dumnezeu, din cauza nerespectării poruncilor Sale bune, declanșează în orice caz teamă; căci conștiința noastră reacționează. Iar noi am mâncat toți din „fructul interzis“.

Dă-mi voie să dau un exemplu. Un casier de la bancă vine la un consilier spiritual, și de fiecare dată este foarte agitat. După câțva timp, consilierul spiritual, sub călăuzirea Duhului Sfânt, îi spune direct în față: „*Recunoaște! Ai furat bani din casierie.*“ Casierul recunoaște imediat. Deși lucrul acela se întâmplase cu mulți ani în urmă, iar între timp el pusese banii la loc, el se temea că se va descoperi în acte delapidarea lui temporară. Teama cauzată de vinovăție.

Același lucru este valabil când copiii și-au mințit părinții cu privire la relațiile lor sexuale precoce, la aventurile lor „secrete“, la avortul făcut în ascuns, la lucrurile furate de la firmă, la lucrurile nedeclarate la secția financiară etc. Dacă se descoperă totul?!

În urmă cu câțiva ani, în Franța, câțiva tineri și-au permis o glumă proastă. Ei au scris câte o scrisoare la patru personalități din viața publică locală, în care, printre altele, se afla și propoziția: „*S-a descoperit totul!*“ Trei dintre ei s-au sinucis – iar al patrulea a dispărut pe neașteptate. Dacă se descoperă totul?!

Teamă și ocultism

Încălcarea poruncilor lor Dumnezeu într-un anumit domeniu poate declanșa temeri extrem de mari; mă refer aici la ghicire. Mulți oameni merg cu temerile lor la prezicători, așa-ziși consilieri, și se întorc de la ei cu temeri și mai mari, mai ales oamenii instabili psihic. O prezicere cu un conținut negativ poate declanșa teamă sau chiar o psihoză (*n. trad.: boală psihică, manifestată prin grave tulburări ale comportamentului, gândirii și afectivității, de care bolnavul nu este conștient*).

Cunosc o femeie, care în tinerețea ei a fost la o ghicitoare. I se spusese atunci că ea va muri de o moarte neobișnuită. Mulți ani părea că această prezicere negativă nu a declanșat nicio influență asupra vieții ei. Însă după moartea soțului ei, ea a fost cuprinsă de o mare neliniște și de stări depresive grave. În final, ea a fost găsită spânzurată în casă. Din aceasta vedem că nu se poate glumi cu astfel de lucruri.

Alte temeri

Există multe alte feluri de temeri. Teama de singurătate, teama de bătrânețe, teama de a nu mai fi iubit etc. Mulți oameni se tem de semenii lor. Copiii se tem de medic. Adulții se tem de anumite uniforme. Nurorile se tem de soacre. Oamenii de afaceri se tem de concurență. Iar unii oameni se tem chiar de cărți ca aceasta, încât nimic nu-i poate face să o citească ...

Un fel deosebit de teamă a oamenilor apare atunci când este vorba de pocăință, de a se întoarce la Isus Hristos, și de a mărturisi pasul acesta în mod public.

B. Temeri subiective

Înainte de a trece la al doilea punct, vreau să numesc trei temeri, care nu au un caracter obiectiv. Unii psihologi spun că aceste temeri își au originea în teama primară a omului.

Teama de viață și teama de viitor

Oamenii se tem dintr-odată de viață. Dimineța nu vor să se mai scoale, se tem de fiecare dată când trebuie să ia o decizie, și și-ar dori mai bine să moară. Deodată, sistemul lor de imunitate sufletească nu mai funcționează normal – un fel de SIDA sufletească. Există o regulă: când teama de viață este mai mare decât teama de moarte, persoana respectivă devine un potențial sinucigaș.

În majoritatea cazurilor, de aici începe și teama de viitor. *„Ce se va mai întâmpla cu mine? Mă voi îmbolnăvi grav, voi fi operat de urgență? Vor merge copiii mei iarăși în război? Va muri timpuriu partenerul meu sau partenera mea de viață? Voi mai avea serviciu? Se va putea opri creș-*

terea poluării mediului și a găurii de ozon? Pot eu ...? Voi fi eu ...? Trebuie să ...?”

Teama de viitor crește, și ea va crește tot mai mult. Căci Domnul Isus, referindu-Se la timpul viitor, spune: „... oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate.” (Luca 21:26)

Se poate rezuma astfel: Cu cât mai mult scade frica de Dumnezeu, cu atât mai mult crește frica de viață și de viitor. Cancelarul Bismarck a spus în urmă cu o sută de ani: „Poporul german nu se teme **de nimic, decât de Dumnezeul lui.**” Astăzi trebuie să spunem: *Poporul german se teme de orice, în afară de Dumnezeul lui.*

Teama de moarte

Mulți oameni se tem de moarte. Deși renumita cercetătoare necrologică dr. Elisabeth Kübler-Ross încearcă să-i liniștească pe contemporanii noștri, prin așa-zisele ei experiențe, relatate de unii din pacienții ei, care s-au aflat pe patul de moarte, teama de moarte nu dispare. Omul zilelor noastre are o necrofobie inconștientă și o teamă de judecata lui Dumnezeu. Noi știm că trebuie să murim – numai nu credem că lucrul acesta se va întâmpla pe neașteptate, căci noi suntem maeștri în refulare (*n. trad.: act psihic, prin care eul se apără în mod inconștient de dorințele, ideile etc., care contrazic convingerile sau normele morale.*).

Vreau să rezum cele spuse anterior. Istoria omenirii este străbătută de un fir roșu invizibil de teamă. De când părinții noștri au renunțat la mâna bună a lui Dumne-

zeu, în paradis, în această lume domnește teama. Când Dumnezeu a strigat atunci în grădina Eden: „*Unde ești [Adame]?*“, acesta a răspuns: „*Ți-am auzit vocea în grădina, și mi-a fost frică.*“ (Geneza 3:9–10) Tocmai în locul acela își are originea teama; și aici este rădăcina tuturor temerilor omenești. Păcatul, despărțirea de Dumnezeu, nu putea rămâne fără consecințe. Omul suferă consecințele păcatului până în ziua de astăzi. El l-a pierdut pe Tatăl ceresc – iar prin aceasta, ocrotirea prin dragostea Sa divină. De aceea, omul este chinuit de tot felul de temeri. Cauza lor este lipsa de ocrotire. Filozoful existentialist francez Paul Sartre proclama în cuvinte sincere: „*Nu avem pe nimeni, care să ne ocrotească.*“

2. Consecințele temerii

După cum diferitele temeri sunt nuanțate, tot așa sunt și consecințele, efectele lor. Fiecare om le simte altfel. Cele mai multe consecințe și efecte secundare sunt însă: depresii, tulburări funcționale vegetative și organice, insomnii, nervozitate, până la tulburări cardiace. Cine trăiește permanent în teamă, într-o zi se va îmbolnăvi.

Un medic renumit a descris consecințele temerii astfel: „*Orice teamă ajunge pe căile nervoase la glandele suprarenale, care imediat secretă adrenalina. Această adrenalina declanșează mai multe procese: crește pulsul, corpul transpiră, se contractă vasele de sânge și multe altele. Cu timpul, aceste modificări produc leziuni organice și psihice.*“

Teama este o putere distructivă. Când apare, ea distruge totul. Teama atacă organele, influențează duhul, încarcerează sufletul și dezintegrează personalitatea. Regi-

zorul R. W. Fassbinder a numit unul dintre filmele lui „*Teama macină sufletul*“.

Nici eu nu scriu în mod teoretic despre tema aceasta. În urmă cu douăzeci de ani, soția mea și eu am experimentat direct ce efecte negative groaznice decurg din teamă. Timp de aproape șase luni am primit noaptea telefoane anonime, multe dintre ele de amenințare. În timpul acela soția mea era gravidă. Mult timp nu ne puteam mișca noaptea în locuința noastră fără teamă, și de multe ori ne speriam de moarte, când suna telefonul noaptea târziu. Știu din proprie experiență, că teama, indiferent sub ce formă, este ceva groaznic. De aceea, vreau să ajut sufletelor care se tem.

3. *Învingerea temerii*

Orice om se teme. Nu știi de ce te temi tu. Poate ai moștenit o natură fricoasă. Această posibilitate este documentată prin studii făcute asupra gemenilor. Sau poate ai fost „educat“ să te temi sau ai trecut prin experiențe grele, cum ar fi boală sau pierderea cuiva apropiat. Indiferent cum, în viața ta există teamă. Și te întrebi: Cum trebuie să arate Acela de care aș putea fi ocrotit eu cu adevărat? Trebuie să fie Unul care iubește, cu o dragoste infinită. Unul care mă iubește, cu tot eșecul meu. Trebuie să fie Unul care iubește, pentru că El este iubire. Dar trebuie să fie și Unul puternic, tare, a cărui putere să fie infinită, mare, mai mare decât puterea groaznică a morții. Și trebuie să fie Unul care să fie permanent și peste tot, a cărei apropiere să fie reală și palpabilă, într-o sală de operație sau la mormântul unei rude apropiate. Atunci aș putea să cred și să mă încred în El.

Să știi că acest Unul există – și El Se numește Isus Hristos. El este Acela care iubește nelimitat. El ne-a iubit până la moartea pe cruce, când a murit în locul nostru, pentru păcatele noastre. El nu a avut niciun păcat, și este puternic. Semnul puterii Lui este învierea Sa din morți. El este Domnul. Orice genunchi se va pleca odată înaintea Lui. Iar prin Duhul Său, El este permanent și pretutindeni. El locuiește în orice inimă care I se deschide. În orice inimă care renunță la viața autonomă și egoistă, și se întoarce la El, Unicul care ne înnoiește și dă sens vieții noastre.

Fii încredințat că acest Domn te iubește cu adevărat. Încă un pasaj din Biblie: *„Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el. Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta; astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății. **În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste.**“* (1 Ioan 4:16-19)

Dacă în viața ta există teamă, atunci nu există decât o cale să o învingi: să recunoști dragostea lui Dumnezeu care o are față de tine în Isus Hristos. Atunci vei fi ocrotit în dragostea Tatălui.

Vreau să dau un exemplu. Unei femei îi este frică. Dacă vede un șoarece în cameră, se urcă pe cel mai înalt scaun. Într-una din zile ea vine acasă și vede de departe casa lor care arde. Iar fetița ei este în casă. Ea nu poate fi oprită de niciun pompier, să intre în casă. Se înfășoară într-o pătură, fuge în casă și, după puțin timp, din casa care era gata să

se prăbușească, ea iese cu fetița în brațe. Observăm? Dragostea ei a fost mai mare decât frica ei. Dragostea i-a înlăturat complet frica.

Recunoaște și tu dragostea pe care o are Dumnezeu față de tine. Isus Hristos a suferit focul mâniei judecății lui Dumnezeu pentru tine. El te-a iubit mai întâi. Și numai în această dragoste găsești tu ocrotire și poți învinge frica. Ioan scrie: „Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi.“ (1 Ioan 4:16)

Cine cunoaște și se încrede în dragostea lui Dumnezeu, este eliberat de frică; frica lui este învinsă.

Îmi amintesc de un musulman din Berlin. El a venit la adunare, a auzit acolo cântări, și a ascultat Evanghelia: *Dumnezeu nu iubește numai pe cei buni, ci și pe cei răi.* După adunare, la plecare, el a primit un Nou Testament. Acasă Ahmed a citit primele opt capitole din evanghelia după Ioan. Fiind copleșit de dragostea lui Dumnezeu, el a îngenuncheat și s-a rugat: „*Alah, iartă-mă, că de acum încolo nu îl voi mai cinsti pe Mahomed, căci eu trebuie să-L iubesc pe Isus.*“ Tânărul musulman a recunoscut dragostea lui Dumnezeu în Isus Hristos.

Care este starea ta? Fără Hristos ești pe calea pierzării, cu sau fără frică. Îți amintești că mai înainte am amintit despre căderea în păcat? În frica lui, omul despărțit de Dumnezeu s-a ascuns de Dumnezeu. Aici găsim rădăcina oricărei frici. Din punct de vedere spiritual, omul este mort în păcatele și în vina lui. Păcat înseamnă despărțire. Știi, Dumnezeu te-a creat ca să trăiești în părtășie armonioasă cu El. Dar prin păcatul necredinței tale ai fost despărțit de Dumnezeu. Ție îți lipsește ocrotirea în Dumnezeu, Creatorul tău. Nu-L cunoști pe Dumnezeu ca Prieten

și Tată iubitor, și, pe bună dreptate, trebuie să te temi de El, ca de un dușman și judecător aspru. Aici se află originea oricărei temeri și frici. Tu nu ești ocrotit. Ți-ai pierdut Tatăl. Frica ta este cauzată de vina ta neiertată. În adâncul inimii ți-e teamă de judecata lui Dumnezeu. Iar această frică nu poate fi tratată de niciun psiholog. Poate că nu ai delapidat bani ca acel casier. Dar tu nu L-ai cinstit pe Dumnezeu, nu L-ai iubit mai presus decât toate lucrurile. Ai abuzat de Numele Lui sfânt, nu ai avut timp pentru El, nu ai ascultat de părinții tăi, ai urât, ai avut gânduri sau fapte murdare, ai mințit sau ai o altă vină. Nu-i așa? Înaintea lui Dumnezeu tu ești un păcătos – iar El te va trage la răspundere. Dumnezeu este sfânt. El trebuie să-i judece pe păcătoși.

Dar nu uita, Dumnezeu este și dragoste. Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci ca el să se pocăiască și să trăiască. De aceea a venit Isus Hristos în lume. El S-a încrezut în Tatăl, și a fost ascultător în toate lucrurile. De aceea El nu a cunoscut o frică cauzată de comportarea Sa. Înainte de suferința Sa, El a mers în grădina Ghețimani, unde S-a întristat și S-a tulburat adânc, deoarece El știa mai dinainte unde ducea calea Lui, la crucea groaznică. Iar când El atârna acolo, între cer și pământ, în teama Lui, El a strigat: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*“ Știi de ce? Pentru ca să nu mai fie nevoie ca tu să fii părăsit și despărțit de Dumnezeu. Domnul Isus a făcut totul pentru tine. El a deschis Calea și a plătit prețul. Cerul este deschis. El așteaptă acum răspunsul tău.

O întâmplare bizară

În 1973, pe o insulă din Oceanul Pacific, doi pescari au găsit un sergent japonez, după ce el trăise 28 de ani ascuns. El a trăit 28 de ani în stare de război, deși între Japonia și SUA fusese încheiat de mult un tratat de pace. 28 de ani, o viață trăită în frică!

Mi-e teamă că tot așa se întâmplă multor oameni, în relația lor cu Dumnezeu. Ei trăiesc în frică, deși Dumnezeu a făcut demult pace, prin crucea lui Hristos (Efeseni 2:13–17). De aceea, nu mai sta în stare de război! Dacă vii la El cu pocăință, atunci El te va primi. Dumnezeu vrea să devină Prietenul și Tatăl tău. El vrea să te elibereze de sub puterea Satanei și a păcatului, și să te primească ca pe copilul Său iubit. Nu vrei să te întorci și tu la Dumnezeu, și să-L primești pe Hristos?

Nu-ți poate nimeni garanta că până la sfârșitul vieții nu vei mai avea teamă, frică. Și noi ne temeam, când am primit noaptea telefoanele anonime. Însă un lucru este sigur: viața ta nu va mai fi chinuită de teama principală a vieții tale, teama de un Dumnezeu care pedepsește, de Satana care încătușează, și de o pierzare veșnică. Ți va dispărea și teama de moarte și de judecata lui Dumnezeu. Vei primi în inimă pacea lui Dumnezeu și bucuria în Hristos. Viața ta va primi un conținut și un scop nou. Poți să-ți trăiești viața, ocrotit prin credință. Poate că unii te vor batjocori. Poate chiar va trebui să suferi pentru Hristos. Însă El este alături de tine. Iubirea Lui este nemărginită. El este puternic, și Unul care este prezent permanent și pretutindeni. El vrea să devină Domnul vieții tale.

Cine a fost în realitate Isus Hristos?

„Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip, și a întrebat pe ucenicii Săi: Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului? Ei au răspuns: Unii zic că ești Ioan Botezătorul, alții Ilie, alți Ieremia sau unul din proroci. Dar voi, le-a zis El, cine ziceți că sunt? Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeuului cel viu.“ (Matei 16:13–16)

1. Cine a fost Isus Hristos?

Evanghelia după Matei relatează cum, odată, Isus i-a luat deoparte pe ucenici și a făcut cu ei un fel de sondaj de opinie: *„Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?“* Și ei I-au spus ce ziceau oamenii despre El: unii zic că El este Ioan Botezătorul, alții că este Ilie sau Ieremia sau unul din proroci.

De-a lungul secolelor, lista părerilor oamenilor cu privire la Isus din Nazaret a devenit tot mai lungă. Pentru mulți din oamenii care trăiesc astăzi, El a fost un ctitor de religie, ca Buda, Confucius sau Mahomed. Pentru alții El a fost primul hippy, care purta părul lung și avea barbă. Nu puțini sunt aceia care văd în El un revoluționar socialist, care a vrut să creeze o societate mai bună, și care a eșuat, din cauza structurilor timpului de atunci. Sau un idealist, care a fost gata să moară ca martir pentru ideile Lui. Unii Îl consideră un om cu calități deosebite, poate chiar un vindecător, a cărui inimă simțea împreună cu cei nenorociți. Și tot așa, alții cred că El a fost un geniu al omenirii, poate chiar cel mai bun om care a trăit vreodată. Sunt atâtea păreri cu privire la identitatea lui Isus! Teologii își

bat capul, filozofii filozofează și chiar oamenii de știință întrebă: Cine a fost acest Isus din Nazaret?

După ce ucenicii I-au spus ce credeau oamenii despre El, Isus a vrut să știe și ce credeau ei despre El: „*Dar voi, cine ziceți că sunt?*“ Cu alte cuvinte, nu este important ce este scris despre Isus în vreo carte, ceea ce a crezut despre Isus Rudolf Augstein sau ce afirmă ziarul Bild. Noi trebuie să dăm un răspuns personal la întrebarea: Cine este acest Isus Hristos? Iar acest răspuns nu-l găsim decât în Cuvântul lui Dumnezeu.

Biblia spune că *Isus Hristos a trăit chiar înainte de nașterea Sa.*

Viața lui Isus n-a început în Betleem și nici în Nazaret, căci Isus a fost împreună cu Dumnezeu din veșnicie. El a venit pe pământ, datorită dragostei Sale pentru oameni. Hristos a trăit înainte de nașterea Sa. Într-o discuție cu teologii din timpul Lui, El Însuși spune: „*Adevărat, adevărat, vă spun, că mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.*“ (Ioan 8:58) Nimeni nu poate afirma despre sine în mod serios așa ceva.

Biblia spune că *Isus Hristos a fost prevestit de proroci.*

Iar lucrul acesta este unic în felul lui în istorie. Sunt multe prorocii referitoare la Isus, care s-au dovedit că au fost împlinite de El; în timp ce niciun alt ctitor de religie nu poate afirma așa ceva despre sine. Mai înainte cu 500 de ani de nașterea Sa, prorocul Mica a numit locul nașterii Sale. Prorocul Isaia a prorocit cu 700 de ani î. d. H., că Isus va lucra în public, mai ales în Galileea, și va vindeca mulți bolnavi, orbi și leproși. Zaharia proorocește că Isus

va fi vândut pentru 30 de arginți. În psalmi este scris că El v-a fi vândut de unul din apropiații Lui. Iar Isaia este acela care descrie cu lux de amănunte cum va suferi și va muri, inclusiv că Se va ruga pentru cei ce L-au răstignit. Chiar și învierea lui Isus a fost prorocită în Vechiul Testament, cu sute de ani mai înainte, și s-a împlinit în cele mai mici amănunte.

„Apoi le-a zis: Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se îplinească tot ce este scris despre Mine în legea lui Moise, în proroci și în psalmi.“ (Luca 24:44)

În cărțile „sfinte“ ale celorlalte religii nu s-a făcut niciodată afirmații profetice despre vreun ctitor de religie – cu atât mai puțin afirmații despre împlinirea lor de către ei.

Se afirmă că teologul american D. M. Panton ar fi spus: *„În toată istoria omenirii există amănunte explicite, detaliile prevăzute anterior, referitoare la nașterea Sa, viața Sa, moartea Sa și învierea Sa. Aceste expuneri detaliate sunt scrise în documente care au fost publicate cu sute de ani înainte de apariția Sa ... Faptul cel mai provocant al acestei realități este că în toată istoria omenirii lucrul acesta s-a întâmplat cu un singur om.“*

Biblia spune că *Isus Hristos S-a născut fără păcat.*

Poate afirmația aceasta surprinde pe cineva. Însă Sfânta Scriptură dovedește indubitabil că Mântuitorul lumii S-a născut dintr-o fecioară. Maria *„nu cunoscuse niciun bărbat“*, era virgină. Isus nu a fost conceput de Iosif, ci prin Duhul Sfânt. De aceea El a venit în lume fără ipoteca negativă a păcatului moștenit. Doctorul Luca scrie în evanghelia lui: *„Îngerul i-a răspuns: Duhul Sfânt Se va coborî peste tine [Maria], și puterea Celui preainalt te va umbri. De*

aceea, Sfântul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.“ (Luca 1:35)

De ce este această afirmație așa de importantă? Deoarece numai Unul fără nicio vină putea să moară în locul celor vinovați. Dacă Iosif ar fi fost tatăl biologic al lui Isus, atunci niciun om nu ar fi fost mântuit prin moartea lui Hristos.

Biblia spune că *Isus Hristos a trăit fără să păcătuiască.*

Cine dintre ctitorii de religii sau întemeietorii de secte ar putea afirma așa ceva despre el însuși? Confucius, Buda și Mahomed au fost oameni păcătoși ca și noi. Ei aveau greșeli, și au eșuat. Numai Hristos a rămas fără păcat. Nimeni n-a putut să dovedească faptul că El ar fi călcat vreo singură poruncă a lui Dumnezeu, deși mulți oameni au încercat permanent „să găsească o vină în El“. Isus nu a cunoscut niciun păcat. Însă acolo unde El a întâlnit răul și nedreptatea, le-a descoperit necruțător, și le-a condamnat, fără să Se teamă de cineva. A fost mai mult decât curajos. Isus din Nazaret a fost altfel decât noi. El nu a fost din lumea aceasta. El n-a cunoscut deloc egoismul, gânduri de putere, încăpățănare și invidie. Toată viața Sa El a semănat iubire.

Pe deoparte, Isus a fost un om ca și noi. Lui I-a fost foame, ca și nouă. El a simțit singurătatea, cum o simțim și noi. Biblia ne spune că El a avut necazuri, ca și noi – dar fără păcat. Pe de altă parte, El a fost Dumnezeu și om în același timp. El este Dumnezeu-om, Dumnezeu adevărat și om adevărat, în același timp. Acesta este secretul persoanei Sale. Apostolul Pavel scrie: „*Cel ce a fost arătat în trup ...*“ (1 Timotei 3:16)

Nimeni dintre noi nu mai poate spune „*Dumnezeu nu mă înțelege.*“ Căci mărețul Dumnezeu S-a întrupat ca om în Isus Hristos. În El, Dumnezeu S-a apropiat de noi. S-a făcut unul ca noi. Noul Testament descrie lucrul acesta astfel: „*Căci nu avem un Mare Preot, care să nu aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispășit ca și noi, dar fără păcat.*“ (Evrei 4:15) Așadar, cine este Isus Hristos? El este Dumnezeul întrupat ca om, care ne iubește și care ne înțelege pe deplin.

2. Ce a făcut Isus Hristos?

Este surprinzător, dar cineva a scris despre El, că viața Lui a fost plină de contraste. El nu a studiat istoria, dar, prin nașterea Lui, istoria a fost împărțită în două epoci: „înainte de Hristos“ (î. d. H.) și „după Hristos“ (d. H.). El nu a studiat niciodată medicina, dar El a vindecat mai multe trupuri bolnave și inimi zdrobite, mai mult decât orice medic. El n-a studiat dreptul, dar nu a fost nici unul mai drept decât El și n-a făcut dreptate ca El. El n-a scris nicio carte, dar despre nimeni nu au fost scrise atâtea cărți, ca despre El. Din câte știu eu, El nu a compus niciun cântec, dar despre nimeni nu s-au compus atâtea cântece, ca despre El. Nu și-a întemeiat o familie, dar nimeni n-a făcut atâtea familii fericite, câte a făcut El. Nu a comandat niciodată o armată, dar nimeni nu a avut și nu are atâtea „voluntari“, ca El. El a fost și este Pâinea vieții; dar după 40 de zile de post în pustiu, și-a început flămând lucrarea Sa pe pământ. El a fost și este Apa vieții; dar pe cruce și-a sfârșit lucrarea însetat. Contemporanii Lui L-au acuzat că El ar avea „un demon“, dar El a izgonit demonii din oameni. El a plâns pentru Ierusalim, dar a șters și multe

lacrimi. A fost vândut pentru 30 de arginți, ca un rob; dar El a eliberat pe cei care erau robi ai păcatului. A fost dus ca un miel la tăiere, dar El este și Păstorul cel Bun, care Și-a dat viața ca jertfă; și prin moartea Sa, El a învins moartea.

Știi că numai *Isus Hristos a murit fără păcat*? El a fost ascultător de Dumnezeu până la ultima Lui respirație de pe cruce. După ce El a împlinit în întregime legea Vechiului Testament, a murit fără vreo vină proprie, ci pentru păcatele tale și ale mele. Hristos a luat asupra Sa, în locul nostru, toate minciunile, toate furturile, toate neînțelegerile, toate ipocriziile și toate încălcările de lege. Ultimele Lui cuvinte au fost: „*S-a isprăvit!*“ („*S-a împlinit!*“)

Însă străduința ctitorilor de religii și a conducătorilor de secte n-a avut nici un succes. Spre exemplu, se spune că ultimele cuvinte ale lui Buda ar fi fost: „*N-am reușit.*“ Cum ar fi putut el să reușească? El a fost un om ca mine și ca tine!

Ce a făcut Isus Hristos? Știi că *numai Isus Hristos a înviat cu adevărat din morți*?

Buda a murit cu 480 de ani înainte de Hristos, și este mort și astăzi. Confucius a murit puțin mai târziu, iar Mahomed a fost înmormântat în anul 632 d. H. Dar Isus este viu. El a înviat cu adevărat. Nu pentru că așa *cred unii*, ci chiar *contrar credinței* ucenicilor Săi resemnați și a celorlalți iudei necredincioși! Nu a revenit la „*viața veche*“, ca Lazăr și alții pe care-i înviase El Însuși, ci la *viața veșnică*. Nu în trup pământesc, ci transformat într-o realitate existențială nouă, într-un trup nou.

Luca scrie în Faptele apostolilor: „*După suferința Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori,*

timp de patruzeci de zile, și vorbind cu ei despre lucrurile referitoare la împărăția lui Dumnezeu.“ (Fapte 1:3)

Profesorul Simon Greenleaf, de la Universitatea Harvard, ca cercetător independent, a studiat mai mulți ani fenomenul învierii Lui. În final, el a ajuns la concluzia că învierea lui Isus – numai conform criteriilor istorice – este dovedită mai bine decât, spre exemplu, bătălia de la Waterloo.² Nu există nicio îndoială: Mormântul Lui a fost gol. Cel răstignit a înviat! Isus Hristos este viu!

3. Ce faci tu cu Isus Hristos?

Știi că într-o zi vei sta în fața Lui, pentru a-ți primi răsplata sau spre a fi judecat? Isus Hristos va veni în mod vizibil; El Însuși a spus lucrul acesta, iar în Noul Testament revenirea Lui este amintită de mai mult de 300 de ori. Conducătorii religioși sunt toți morți. Ei nu mai pot apărea sub nicio formă. Însă Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu, de unde va reveni vizibil. După cum la nașterea Sa El a venit în sărăcie și smerenie, tot așa de sigur este faptul că El va reveni în mare glorie, spre a rezolva problema puterii pe pământul acesta. Biblia spune că odată, orice genunchi se va pleca înaintea lui Hristos (Filipeni 2:5–11). Cine L-a respins, va fi pierdut veșnic, departe de fața Dumnezeului cel sfânt.

De aceea, nu poți numai să citești, să iei cunoștință de acest capitol, fără să iei o decizie fundamentală. Dacă ai luat deja o astfel de decizie, nu mai este nevoie să o iei a doua oară.

---

2 (Josh McDowell: *Die Tatsache der Auferstehung*, CLV 1993, pag. 19)

Chiar și împăratul francez Napoleon, în timpul exilului său, s-a preocupat de persoana lui Isus Hristos. Pe insula Sfânta Elena, el scria în 1821:

*„Eu îi cunosc pe oameni, și vă spun că Isus nu a fost om. Religia Lui este o taină unică în sine, care se bazează pe o cunoștință care nu este o cunoștință omenească ... Alexandru cel Mare, Cezar, Carol cel Mare și eu, noi am înființat imperii mari. Dar pe ce ne-am întemeiat noi creațiile geniu-lui nostru? Pe forță! Numai Isus și-a întemeiat împărăția Sa pe dragoste; și, și astăzi, milioane de oameni sunt gata să moară pentru El ... Eu, Napoleon, mor devreme, iar trupul meu va fi redat pământului, ca să fie mâncat de viermi. Acesta este sfârșitul marelui Napoleon. Ce distanță imensă între adâncă mea nenorocire și împărăția veșnică a lui Hristos, care va fi predicată, iubită, laudată și răspândită peste tot pământul“.*³

Dacă Isus Hristos este Dumnezeu, și dacă El trăiește și astăzi, atunci nu este nimic mai important, decât să-L cunoști pe El.

Pentru Hristos sau împotriva Lui?

Există un convoi lung, care, probabil sub conducerea lui Pilat, se îndreaptă spre iad. Sunt aceia care n-au văzut și n-au auzit nimic despre Isus sau care au auzit și n-au luat o decizie pentru Isus. Tu trebuie să iei o decizie în viața ta. Dacă nu te decizi pentru Isus Hristos, atunci te decizi automat împotriva Lui. El Însuși a spus: *„Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea ...“* (Matei 12:30) Nu poți fi indiferent față de Hristos.

---

3 (sursă: www.mc-rall.de/napoleon.htm)

Dacă ai înțeles că Isus Hristos este singura Cale spre Dumnezeu, atunci vino la El. Ai nevoie de El cât trăiești – dar mai ales atunci când mori. Numai El singur îți poate ierta vina. Numai El singur poate da vieții tale un sens și un scop. Numai El singur te poate scăpa de mânia care ți se cuvine din partea lui Dumnezeu.

De aceea, întoarce-te de pe calea vieții tale de până acum. Pleacă-te în rugăciune înaintea Celui preînalt. Recunoaște înaintea Lui toate păcatele de care ești conștient, și crede în puterea de curățire a sângelui lui Isus. Încredințează-ți, în rugăciune, viața lui Isus Hristos. Fiul lui Dumnezeu a promis că El nu va izgoni pe nici unul care vine la El (Ioan 6:37). El te va primi și te va face un om nou.

Ce faci tu cu Isus Hristos? Îți deschizi inima Lui?

Religie sau Evanghelie?

„A mai spus și pilda aceasta, pentru unii care se încredeau în ei înșiși, că sunt neprihăniți, și disprețuiau pe ceilalți. Doi oameni s-au urcat la templu să se roage; unul era fariseu și altul vameș. Fariseul sta în picioare, și a început să se roage în sine, astfel: Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni: avari, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele. Vameșul sta departe, și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept, și zicea: Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul! Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a coborât acasă socotit neprihănit, decât celălalt. Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat.“ (Luca 18:9–14)

Poate te întrebi: Atunci de ce „religie“ sau „Evanghelie“? Mulți oameni spun că religia este ceva bun, religia este ceva divin. Altfel de ce ar mai exista la școală ora de religie? Eu nu contest deloc utilitatea orei de religie, conformă cu Biblia, însă vreau să-ți arăt care este marea deosebire dintre religie și Evanghelie. Te invit să verifici argumentația mea. Încep cu o afirmație pozitivă:

1. Religia cunoaște rugăciunea

În evanghelia după Luca, Isus Hristos povestește despre doi oameni diferiți, care se rugau în același timp în templu. Unul dintre ei era la exterior un om evlavios, un fariseu; celălalt un vameș disprețuit, un colaborator

al puterii romane stăpânitoare. Fariseul se ruga în inima lui.

De regulă, omului religios îi place să se roage. Fie în natură, unde se crede mai aproape de Dumnezeu, într-o biserică, în adunare sau chiar seara înainte de culcare. S-ar putea chiar ca el să aibă experiența unor rugăciuni ascultate. Ascultarea rugăciunii lui nu trebuie să fie neapărat numai o întâmplare. Dumnezeu cel suveran și atotputernic ascultă de multe ori chiar și rugăciunile oamenilor care nu sunt încă creștini.

Acum te întreb: Dacă un om a avut experiența unor rugăciuni ascultate, este el creștin? Este el împăcat cu Dumnezeu? Are el păcatele iertate? În niciun caz. Dacă îi este ascultată o rugăciune, lucrul acesta este foarte bun, dar nu înseamnă că cel care se roagă a devenit creștin prin rugăciunile sale. Creștin devii numai prin Hristos; adică prin faptul că Îl primești pe Hristos în viața ta. Toate celelalte lucruri nu sunt decât o religiozitate facultativă.

Vezi, și omul religios cunoaște rugăciunea. El cunoaște chiar multe rugăciuni. Însă el nu cunoaște o anumită rugăciune. Și aceasta sună la fel ca cea a vameșului care era în templu, și nu îndrăznește să se apropie de ceilalți credincioși, ci se ruga: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!“ Sau exprimat altfel: „Doamne, Isuse Hristoase, iartă-mi păcatele, scapă-mă de viața mea pierdută, de pierzarea veșnică! Doamne, scapă-mă!“ Omul religios nu cunoaște o astfel de rugăciune, căci în adâncul ființei lui el este un îngâmfat, care se crede neprihănit, care în final vrea să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu cu pretinsa lui viață cumsecade.

Acum mă adresez direct ție. Te-ai bătut vreodată cu pumnul în piept, ca vameșul din templu? Ai păcatele iertate? Sau faci parte dintre oamenii religioși? Dacă este așa, nu trebuie să rămâi însă așa.

2. Religia nu are nevoie de Biblie

În timp ce omul religios se poate ruga zilnic, el nu citește aproape niciodată Biblia. El este religios, se roagă, merge la biserică sau la alte evenimente creștine – dar nu citește în Sfânta Scriptură. Cunoștințele lui le are de la alții sau pur și simplu din tradiția creștină. Iar lucrul acesta este un mare pericol. Căci cine nu cunoaște Biblia, nu poate nici verifica nimic pe baza ei, și trebuie să accepte – da, să înghită – totul, așa cum aude de la alți . Dacă cel care predică este fidel Bibliei, atunci omul religios aude Evanghelia. Dacă însă cel care predică diluează, răstoarnă sau dă mesajului biblic o anumită tendință, atunci ascultătorul care nu cunoaște Biblia nu-l poate verifica, și cu atât mai puțin, să observe deosebirea lui față de Biblie.

De aceea, se poate întâmpla ca un om religios să nu cunoască Evanghelia propriu-zisă; dar în schimb el ține cu strictețe poruncile făcute de oameni. Spre exemplu, oamenii de treabă, care cred că dacă participă la anumite ritualuri sacramentale, iau sacramente (spre ex. cina) sau duc o viață cumsecade, ar fi creștini. Pentru că nu cunosc Sfânta Scriptură, oamenii religioși cad în astfel de rătăcirii groaznice.

Citești tu Biblia? Nu că în aceasta ar consta faptul de a fi creștin. Însă creștinii din toată lumea sunt oameni care iubesc Cuvântul lui Dumnezeu. Ei citesc zilnic Biblia pentru ei, fără să fie constrânși – cu excepția cazului că nu

o mai pot face din motive de sănătate sau trăiesc în țări unde le-a fost confiscată Sfânta Scriptură. Religia nu are nevoie de Biblie. Pe când oamenii Evangheliei trăiesc cu și din Sfânta Scriptură.

3. Religia trăiește întotdeauna din fapte

Pilda lui Isus explică foarte bine această afirmație. Fari-seul a enumerat toate faptele lui religioase: „*Eu mă rog, postesc, dau zeciuială ...*“ Cineva a spus cândva: „*Religia constă din două litere: fă și iarăși fă.*“ De aceea, oamenilor li se prezintă în religii niște trepte abrupte. Omul trebuie să se străduiască să obțină ceva. Trebuie împlinite porunci și reguli, trebuie făcute fapte, respectate interdicții. Se subliniază foarte mult faptele omului. Despărțirea de Dumnezeu prin păcat trebuie învinsă pas cu pas, prin străduință, oboseală și facere de bine.

Însă Evanghelia este Vestea Bună. Ceea ce era imposibil legii (Vechiului Testament) și omului, a împlinit Dumnezeu. El a dărâmat zidul de despărțire al vinii noastre, și a venit la noi în Isus Hristos. Iar când a murit pe cruce, El a strigat cu voce tare: „*S-a isprăvit!*“ Aceasta înseamnă: „*S-a împlinit!*“ Evanghelia are zece litere: *S-a împlinit!* Mesajul lui Hristos este Evanghelia harului. De aceea, nimeni nu-și poate câștiga cerul. Cerul – părtășia veșnică cu Dumnezeu – este un dar pe care Dumnezeu îl dă oricui care împlinește condițiile puse de El. Condiții? Deci totuși fapte? Nu. Dumnezeu are numai două condiții: trebuie să te întorci de pe calea ta de până acum (să te pocăiești) și să crezi ce spune Biblia. Isus Hristos proclamă: „*Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!*“ Aceasta înseamnă că trebuie să recunoști înaintea lui Dumnezeu că ești un păcătos, care nu are ce

să aducă, decât un munte de vină. Apoi poți să mergi cu gândul la crucea pe care a murit Isus. Dumnezeu vrea să te grațieze acolo, să te elibereze de vina ta și să te primească ca pe copilul Său iubit. Ești tu gata să faci lucrul acesta?

Religia trăiește întotdeauna din fapte. Pe când Evanghelia este Vestea Bună că Isus a făcut totul – și pentru tine.

4. Religia poate fi un mijloc de a-ți liniști conștiința

Un proverb german spune: „O conștiință liniștită este o pernă moale.“ Așa este. Însă la unii oameni conștiința liniștită nu este decât consecința unei memorii slabe. Tocmai în punctul acesta intervine religia. Conștient sau inconștient, te simți vinovat față de Dumnezeu. Și atunci începi „să practici“. Lucrul acesta te liniștește într-un fel.

Următoarele fraze vreau să le formulez foarte atent, căci nu vreau să rănesc pe nimeni. Copilul are numai câteva săptămâni, și este botezat: „De acum încolo nu mai este păgân“, își zice omul religios, „acum este creștin!“ Copilul are 10, 12 sau 14 ani și este „confirmat“ (la catolici sau luterani). Câțiva ani mai târziu urmează cununia religioasă și – dacă totul decurge bine – într-o bună zi înmormântarea creștină. Să-i mai lipsească lui ceva după atâta „creștinism practicat“?

Însă acum intervine marele „dar, ...“ Desigur, astfel de oameni sunt creștino-religioși. S-au pocăit ei însă vreodată din toată inima? Sunt ei mântuiți? Trăiesc ei într-o părtășie vie cu Dumnezeu? Sau ei numai și-au liniștit o viață întreagă conștiința? Fără îndoială, religia liniștește conștiința. Evanghelia salvatoare nu vrea să-ți liniștească conștiința, ci să-i ia povara care o apasă. Biblia spune:

„Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem vindecați.“ (Isaia 53:5) Încrede-te în această afirmație, și conștiința ta va găsi pacea, liniștea dorită.

Poate religia liniștește *temporar* conștiința – însă Evanghelia morții înlocuitoare a lui Isus poate să-ți ușureze *permanent* conștiința.

5. Religia nu cunoaște nicio siguranță a mântuirii

Religia este o căutare veșnică, o întrebare, o dorință, o întindere a mâinilor; însă nicio religie de pe pământul acesta nu dă siguranță în legătură cu viața veșnică. Chiar nici așa-numita religie creștină. De ce nu? Deoarece totul depinde de faptele omului, rămâne întotdeauna întrebarea înfricoșătoare: „*Este de ajuns? Am făcut destul?*“ – câteodată până pe patul de moarte – „*Este suficient?*“ Iar după aceea, mulți oameni religioși și așa-zisi creștini, creștini cu numele, merg într-o veșnicie necunoscută.

Nu însă și cei creștini. Evanghelia este plină de o siguranță strălucitoare. Spre exemplu, Pavel spune: „*Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața ... nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru.*“ (Romani 8:38–39) Sau Ioan, care le comunică creștinilor din timpul lui: „*V-am scris aceste lucruri, ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică.*“ (1 Ioan 5:13)

Este clar. În nicio religie nu există o siguranță a mântuirii. Numai Evanghelia este plină de această siguranță strălucitoare. De fapt, ești tu sigur că ești mântuit? Dacă nu, de ce nu ești sigur? Din cauză că viața ta nu aparține în întregime Domnului? Creștinii pot spune smeriți, însă cu

toată convingerea: „Știi că odată voi ajunge la Dumnezeu, căci am fost primit de Hristos.“

6. Religia duce la pierzarea veșnică

La sfârșitul unei pilde, Domnul precizează: „*Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a coborât acasă îndreptățit, decât celălalt.*“ (Luca 18:14) Fariseul mândru a rămas în păcatele lui – iar prin aceasta, pe calea pierzării. Omul evlavios nu s-a dezbrăcat înaintea lui Dumnezeu de propria lui îndreptățire jalnică. O astfel de comportare sfârșește fără discuție în pierzare. Căci Biblia spune că Dumnezeu îi cunoaște de departe pe cei îngâmfați (Psalmul 138:6).

Fiul lui Dumnezeu i-a avertizat odată cu cuvinte aspre pe astfel de oameni religioși: „*Nu oricine-Mi zice: ‚Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui Meu care este în ceruri.*“ (Matei 7:21) De aceea, crede în Fiul lui Dumnezeu. Religia duce la pierzarea veșnică – pe când Evanghelia este puterea lui Dumnezeu, pentru cei care o cred (Romani 1:16). Credință înseamnă *încredere*.

Dă-mi voie să mai subliniez încă o dată: religia ta nu te mântuiește – însă tu poți să te întorci la Hristos, să te pocăiești. Dumnezeu nu așteaptă de la tine niciun act de forță majoră, ci o atitudine sinceră. Dacă ai recunoscut că până acum te-ai încrezut mai mult sau mai puțin în religie, și că toată Evanghelia emană din persoana lui Isus Hristos, atunci poți să vii la El. Domnul Isus a făcut atât de mult pentru tine. Din dragoste pentru oameni, El Și-a jertfit propria viață pentru tine. Dacă te încredințezi lui

Hristos, atunci se creează o relație personală între tine și El.

Tot așa a fost și în viața mea. Însă de când L-am primit pe Domnul Isus, El este centrul vieții și gândurilor mele. Vreau să spun că eu Îl iubesc. Am o relație personală cu El, iar prin El cu Dumnezeu. Nu vrei să îndrăznești să faci și tu pasul acesta? Pe tine nu te desparte de Hristos decât o rugăciune.

Războaie, cancer și catastrofe ... de ce permite Dumnezeu așa ceva?

„În timpul acela au venit unii și au istorisit lui Isus ce se întâmplase unor galileeni, al căror sânge îl amestecase Pilat cu jertfele lor. Credeți voi, le-a răspuns Isus, că acești galileeni au fost mai păcătoși decât toți ceilalți galileeni, pentru că au pățit astfel? Eu vă spun nu; ci dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel. Sau acei optsprezece inși peste care a căzut turnul din Siloam și i-a omorât, credeți că au fost mai păcătoși decât toți ceilalți oameni care locuiau în Ierusalim? Eu vă spun: nu; ci dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel.“
(Luca 13:1–5)

Cine dintre noi, când citește despre așa ceva, nu are în fața ochilor imaginile de la 11 septembrie 2001? Sau suferința groaznică a oamenilor de pe nenumărate câmpuri de luptă: sate și orașe arse, copii sfărtecați de grenade? A vrut Dumnezeu aceste războaie și consecințele lor?

Cine dintre noi nu condamnă grozăviile produse în așa-zisă lumea a treia, văzute în imaginile transmise de acolo? Trupurile numai schelete, din Somalia și Ruanda. Copii muribunzi și părinți sperați. Aș putea să mai continui cu astfel de lucruri: oameni infectați cu holeră în America de Sud, cutremur în Pakistan, război civil în Irak, tsunami în Asia, aici o prăbușire de avion, dincolo un accident de tren. Și tot mai multe atacuri teroriste.

Atât noi, cât și mulți alții, întrebăm: De ce permite Dumnezeu toate aceste lucruri? Nu spune Biblia că El este

un Dumnezeu drept? Biblia spune că El este un Dumnezeu iubitor. Mulți contemporani Îi întorc spatele dezamăgiți. Ei nu mai vor și nu mai pot crede într-un asemenea Dumnezeu.

Observi că aici nu tratez o temă ușoară. Iar dacă trecem la suferința personală, atunci ea devine încă și mai dificilă. Totuși eu sunt convins că voi găsi câteva răspunsuri folositoare la această temă complexă.

Dumnezeu sau omul?

Mai întâi trebuie să precizez următorul lucru: nu putem să punem pe seama lui Dumnezeu toate grozăviile care se întâmplă în lume. Ar fi foarte ușor pentru noi. Trebuie să facem o deosebire. Dă-mi voie să aleg numai două exemple.

La data de 20 iunie 1969 a pășit primul om pe lună. Președintele american de atunci a primit coșuri întregi cu telegrame de felicitare, în care se laudau invențiile și aportul omului. Câteva zeci de ani mai înainte, la 6 și 9 august 1945, au fost aruncate două bombe atomice asupra orașelor japoneze Hiroșima și Nagasaki. Atunci toată lumea a strigat: De ce permite Dumnezeu așa ceva? Însă nu a fost Dumnezeu de vină. Dumnezeu nu a construit nicio bombă nucleară, nici mitraliere, nici măcar pistoalele-jucărie ale copiilor noștri.

Am amintit mai înainte catastrofa foametei. În urmă cu câțiva ani în Italia, o țară care face parte din Uniunea Europeană, au fost distruse 40.000 de tone de piersici. Fiecare țăran a primit în jur de 20 de cenți pe kg, numai pentru ca în UE să se mențină ridicat prețul lor. Știm cu toții că lucruri similare s-au întâmplat și cu untul, cu ouăle

și chiar cu carnea. Nu Dumnezeu face așa ceva, pentru ca oamenii să moară de foame. Așa ceva facem noi. Noi, oamenii despărțiți de Dumnezeu. Oamenii de știință au dovedit că dacă alimentele ar fi împărțite echitabil, pământul acesta ar putea să hrănească opt până la zece miliarde de oameni. Aceasta este problema. Dacă pe planeta aceasta mor oameni de foame, nu este de vină Dumnezeu, ci egoismul și cruzimea oamenilor.

Modul de folosire

De aceea, ar fi greșit dacă am zice: nu pot să cred în Dumnezeu, deoarece în lumea aceasta se întâmplă atâtea grozăvii. Ci mai degrabă, *pentru că* nu credem în Dumnezeu, de aceea se întâmplă atâtea grozăvii în lumea aceasta.

Pe unele aparate electrice se poate citi câteodată: „*Pentru a obține cele mai bune rezultate cu aparatul, respectă cu strictețe instrucțiunile producătorului.*” Dumnezeu ne-a dat instrucțiunile producătorului: Biblia – ghidul vieții. Dacă ne ghidăm după Cuvântul lui Dumnezeu, nu vom declanșa niciun război, certuri în căsnicie sau familie, certuri cu vecinii sau cu partenerii firmei. Căci Biblia spune: „*Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!*” Și nu vom lăsa pe nimeni să moară de foame, nici pe cerșetorul prăpădit de la poartă, și nici pe copilul nenorocit din Africa de Est.

Credința în Isus Hristos eliberează de egoism, și deschide inima pentru aproapele nostru. Repet: Dumnezeu nu declanșează niciun război și nu lasă niciun copil să moară de foame, ci pentru aceasta este răspunzător omul despărțit de Dumnezeu.

Dumnezeu ar fi putut să intervină

Dar poate zici: „*Da, dar Dumnezeu ar fi putut interveni. El ar fi putut împiedica faptele nedrepte ale oamenilor. El ar fi putut să trimită fulgere din cer sau ceva asemănător.*“ Da, El ar fi putut. Numai că: Oare *când* trebuia să intervină Dumnezeu? Când un om fură 10 cenți sau 10 Euro sau 10 milioane? Când trebuie să intervină El? La primul zvon rău, la o defăimare sau la un act terorist?

Știi, nu putem confunda lumea aceasta cu un film sau o carte polițistă. Ele se termină aproape mereu cu arestarea personajelor rele. Dumnezeu are un alt principiu. La El trebuie ca totul să ajungă la maturitate. Dumnezeu lasă să crească și să se maturizeze binele și răul, unul lângă altul, până la recoltare – numai după aceea le desparte.

Biblia ne arată că a fost o cădere în păcat. De atunci intervine Satana – fără intervenția lui nu se poate explica starea actuală a lumii acesteia. Aceasta este cauza primară a suferinței din lumea aceasta. Dar Dumnezeu iubește lumea. Și Dumnezeu are o răbdare extraordinară de mare cu lumea aceasta. Ea nu-I este indiferentă. Răbdarea lui Dumnezeu are un scop. Petru scrie: „*Domnul ... are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.*“ (2 Petru 3:9)

Cutremure, inundații și secetă

Sunt însă catastrofe care într-adevăr nu sunt cauzate de oameni, cum ar fi: cutremure, inundații și secetă (deși la ultimele două s-a demonstrat că și oamenii își au contribuția lor parțială). Ce răspundem noi aici?

În capitolul 13 din evanghelia după Luca ni se relatează cum Isus Hristos a fost confruntat atunci cu un eveniment

actual. Isus Hristos arată acolo că a avut un sens atât fapta nedreaptă a lui Pilat, cât și prăbușirea turnului din Siloam, unde au murit 18 oameni. Pentru fiecare jertfă a catastrofei se încheiase viața – ei ar fi putut să moară și în pat; însă pentru toți cei care au fost de față și / sau au auzit despre aceste evenimente, ele au fost o chemare la pocăință.

Știi, durerea este pentru corpul nostru un semnal de alarmă. Ea ne poate determina să mergem la medic, pentru a fi tratată nu numai durerea, ci și cauza răului, însăși boala. Tot așa este în general și cu suferința omenirii. Fiecare catastrofă, fiecare deces trebuie să îmi amintească că mâine s-ar putea să fie rândul meu. De aceea, eu trebuie să fiu întotdeauna gata să mă despart de viața aceasta. Dumnezeu vrea să mă determine să-mi pun câteva întrebări: *De ce trăiesc eu, de fapt? Ce urmează după moarte? Trebuie să dau odată socoteală de viața mea?* Acestea sunt întrebări foarte importante, care de regulă nu sunt băgate în seamă în tumultul zilnic.

Biblia ne învață că cea mai mare catastrofă care poate veni peste un om nu este moartea, ci ceea ce urmează după ea: judecata lui Dumnezeu. *„Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea, vine judecata.”* (Evrei 9:27)

Dumnezeu este suveran și drept. Și cu siguranță că El știe ce face. Dacă din când în când se prăbușește un „turn în Siloam“, prin aceasta Dumnezeu vrea să ne cheme la pocăință. Căci: *„Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască.”* (Ezechiel 33:11) Noi nu putem explica de ce se întâmplă ceva nedorit tocmai omului acesta sau aceluia. Însă atâta timp cât *noi* nu credem în Fiul lui Dum-

nezeu, și nu-I suntem ascultători, mânia lui Dumnezeu rămâne și asupra noastră. „*Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.*“ (Ioan 3:36)

Ai privit vreodată din această perspectivă accidentele și catastrofele naturale? Când și prin ce a vrut Dumnezeu să te trezească? Ai înțeles tu limbajul folosit de El?

Suferința personală

Acum am ajuns la suferința personală. Am amintit deja, aici va fi și mai dificil. În martie 1989 am vizitat o familie care, în timpul accidentului aviatic din Ramstein, s-a aflat la numai 20 de metri de locul unde s-a prăbușit avionul. Ca prin minune, un copil nu a fost rănit, un alt copil a fost rănit ușor și un alt copil și mama lor au fost răniți grav. Tatăl lor a murit însă în spitalul din Ludwigshafen, din cauza rănilor lui. De ce a permis Dumnezeu așa ceva? După o jumătate de an eram la o înmormântare. Mihaela, nu împlinise nici 30 de ani, era frumoasă, veselă – și dintr-odată a lovit-o o boală perfidă de cancer, care s-a răspândit rapid în tot corpul. La mai multe înmormântări am pus întrebarea: De ce a permis Dumnezeu așa ceva?

Sunt sigur că unul dintre cititorii acestei cărți și-ar putea povesti istoria suferinței lui. Unii oameni au trecut prin multe neazuri: și-au pierdut de mici părinții, și-au pierdut soțul / soția, și-au pierdut copiii. Unul are permanent dureri, altul nu mai scapă de faza lui depresivă. Unul trăiește cu scleroză multiplă, altul cu spatele distrus, iar altul suferă de cancer.

Întrebarea „De ce?”

Suferință personală – de ce permite Dumnezeu așa ceva? De ce mi se întâmplă mie asta? De ce tocmai eu? De ce? Unul a observat că în Biblie această întrebare este adresată întotdeauna lui Dumnezeu. Oamenii nu-și înțeleg viața, și se îndreaptă în rugăciune spre Dumnezeu: „De ce, Doamne?”

Această atitudine a fost modificată după perioada mișcării iluministe. Întrebarea „De ce?” nu mai este adresată lui Dumnezeu. Nu se mai așteaptă răspunsul la rugăciunea intimă, ci rațiunea este considerată etalonul tuturor lucrurilor. În secolele care au urmat, oameni din acest mediu de cultură au încercat în mai multe rânduri și în mai multe moduri să răspundă întrebării „De ce?”. Vreau să schițez cele patru încercări.

A. Încercarea de soluționare istorică

Pentru ea sunt reprezentativi doi nemți, *Georg Wilhelm Friederich Hegel* și *Karl Marx*. Ei afirmau: „*Istoria progresează, se dezvoltă spre ceva mai superior. Nu contează mica mea suferință personală. Eu nu sunt decât o rotiță din marea mașinărie a istoriei lumii. Eu sufăr acum, însă generațiile viitoare o vor duce mai bine.*” Bineînțeles că, conform Bibliei, punctul acesta de vedere trebuie respins categoric. Noi suntem creaturile iubite ale lui Dumnezeu; și El are un plan bun pentru viața noastră.

B. Încercarea de soluționare juridică

Ea afirmă că suferința personală trebuie să fie precedată de o vină personală. Desigur, se poate să fie așa; dar nu trebuie să fie așa. Este logica juridică a relației dintre

cauză și efect. Ucenicii lui Isus L-au întrebat cu privire la orbul din naștere. „*Cine a păcătuit, el sau părinții lui, de s-a născut orb?*“ Isus Hristos a respins categoric încercarea de soluționare juridică: „*Nu a păcătuit nici el, nici părinții lui ...*“ (Ioan 9:1–3)

C. Încercarea de soluționare duală

Pentru această tendință se folosește o formulă simplă: pentru razele de soare din concediu este răspunzător Dumnezeu; pe când pentru suferința sentimentală și durerile de dinți este răspunzător Satana. Cu alte cuvinte, tot răul vine de la Diavolul; tot binele vine de la Dumnezeu. Nu este valabil acest fel de dualism, și Biblia nu ne învață așa. Cineva a formulat cândva două fraze foarte înțelepte: „*Deși orice lucru bun vine de la Dumnezeu, el este folosit abuziv de Satana, și schimbat în rău. Și deși tot răul vine de la Satana, totuși el este folosit de Dumnezeu în sens bun.*“

Ce mai rămâne atunci? Până acum acestea nu au fost adevărate răspunsuri, ci numai recunoașterea inevitabilității (fatalității). Cred că cel mai bine explică următoarea încercare de soluționare.

D. Încercarea de soluționare pedagogică

Ea sună: Nu întreba *de ce?* Ci *pentru ce?* Prorocul Ieremia formulează astfel: „*Căci Eu știu gândurile care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o speranță.*“ (Ieremia 29:11) Aceasta înseamnă că prin suferința noastră, Dumnezeu are o intenție plină de dragoste față de noi. Dacă în viața noastră intervine o suferință, atunci nu vom rămâne aceiași. Prin ea ne vom apropia sau depărta mai

mult de Dumnezeu. Am observat în multe cazuri lucrul acesta.

Dumnezeu vrea să-i atragă pe oameni la El

Cred că aici este cazul să fac o afirmație fundamentală. Când un om necredincios suferă, atunci Dumnezeu vrea să-l atragă la El.

În anul 1984 am făcut cunoștință cu o pereche căsătorită. Ei aveau trei băieți sănătoși, o casă, prieteni etc. Însă fericirea aceasta stătea pe picioare de lut. În august 1993, băiatul cel mai mic a fost călcat de un camion. Familia a fost lovită cu o suferință de nedescris.

Vrei să știi cum a folosit Dumnezeu suferința lor? Tatăl copilului decedat mi-a spus într-o zi, referitor la viața lor de căsnicie: „*Wilfried, noi eram păgâni, păgâni botezați și confirmați evanghelic.*“ Numai Dumnezeu știe cum, în final, cei doi s-au pocăit; iar mai târziu au format un grup de studiu biblic la ei acasă.

Eu știu foarte bine că nu întotdeauna se termină așa. Însă eu cred că Dumnezeu are întotdeauna același scop. Nu are gânduri de suferință – Dumnezeu nu vrea să ne întristeze – ci are gânduri de pace față de noi.

Dacă mă întrebi : „*De ce a trebuit să sufăr eu?*“, atunci îți răspund: „Știi de ce? Dumnezeu te iubește așa de mult. El a făcut totul pentru tine. Pentru tine L-a dat să moară pe Fiul Său. În plus, de-a lungul vieții, El ți-a făcut mult bine. Însă tu n-ai luat seama. Atunci Dumnezeu Și-a zis în inima Lui: vreau să mai încerc încă ceva; vreau să-l fac să sufere. Se va trezi el oare? Se va pocăi el?

Dumnezeu are un scop cu suferința ta. El vrea să renunți la religiozitatea ta superficială, să te pocăiești din

toată inima, să-ți recunoști vina, să experimentezi pacea și iertarea Sa, și să-I urmezi lui Hristos într-o viață nouă. Aceasta vrea Dumnezeu.

Dumnezeu știe de ce

De aceea, nu te opri la întrebarea „De ce?” Desigur, noi putem întreba „De ce?”, „Pentru ce?” Și Isus Hristos a strigat pe cruce: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Însă nu te opri la acest „De ce?”

Am auzit despre părinți care au trebuit să-și îngroape pe copilul lor – nu invers, cum se întâmplă de regulă. Pe piatra funerară au scris numai două cuvinte: „De ce?” După mai mulți ani, ei au pus pe un sculptor să adauge: „Dumnezeu știe de ce.” Între timp ei au aflat *pentru ce* a trebuit să se întâmple lucrul acesta. Întrebarea „De ce?” ne va frământa gândurile, până când va interveni răspunsul vindecător „Pentru ca ...” Știi tu „pentru ce” a trebuit să suferi? Ai tu un răspuns din partea lui Dumnezeu?

Dumnezeu vrea să-i atragă pe creștini și mai mult la El

Când credincioșii suferă, atunci Dumnezeu vrea să-i atragă și mai mult la El. Când păstorul Johannes Busch și-a pierdut soția, lângă mormântul și sicriul ei stăteau cei șapte copii ai lor, ca tuburile de la o orgă (*n. trad.: referire la înălțimea lor descrescândă, de la cel mai mare, la cel mai mic*). El însuși a ținut predica de înmormântare, al cărei conținut vreau să-l redau (citat liber) aici: „Am ținut în cimitirul acesta multe predici de consolare la înmormântări. Câteodată poate ascultătorii s-au gândit: ‚Pentru tine este ușor să vorbești’. Acum sunt eu la rând. Și desigur că voi întrebați: ‚Cum este Busch? Rămâi la mesajul despre dra-

gostea lui Dumnezeu în Isus Hristos?’ – *Da, eu rămân la mesajul despre dragostea lui Dumnezeu în Isus Hristos.*“ Și în atitudinea aceasta el a putut să crească și să se maturizeze în credință.

Dumnezeu poate și vrea să folosească suferința și căile grele, spre a-i lega pe cei credincioși tot mai strâns de El. Mulți, foarte mulți credincioși au trecut prin suferință, iar prin aceasta s-au apropiat și mai mult de Mântuitorul lor. Legătura lor cu El a devenit mai strânsă, mai intimă. Iar viața lor a adus mai mult rod. Când strugurii sunt presați, curge must.

Războaie, cancer și catastrofe ...

de ce permite Dumnezeu așa ceva?

Am auzit de mult ori cuvintele: „*Războaie, cancer, catastrofe – de ce permite Dumnezeu așa ceva?*“

Însă ceva este demn de remarcat. Încă nimeni nu m-a întrebat vreodată: „*De ce a permis Dumnezeu ca singurul Său Fiu să fie omorât într-un mod atât de barbar?*“ Aceasta este tragedia lui Dumnezeu: Isus a fost pironit pe cruce, deși El nu a făcut nici un rău, ci a iubit, a predicat și a vindecat.

Dar Dumnezeu nu numai că *a permis*, ci El chiar *a vrut* lucrul acesta. Biblia spune: „*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.*“ (Ioan 3:16)

De aceea, privește la cruce, și meditează la ce s-a întâmplat acolo! Poate că vei recunoaște: „*Eu am fost un mare păcătos în ochii lui Dumnezeu, încât Fiul Său a trebuit să moară în locul meu.*“ Dar poate și: „*Dumnezeu m-a*

iubit, încât Fiul Său a murit pentru mine. Vreau să renunț la rebeliunea mea împotriva Lui, și să mă supun Lui. Fiul Său va fi de acum încolo Salvatorul și Domnul meu.“

Cine L-a găsit pe Isus Hristos, a găsit răspuns la cele mai importante întrebări ale vieții lui. El știe că are vina iertată. În Isus el are pace, ocrotire și un scop în viață. Poate că nu primești imediat răspuns la toate întrebările care te frământă. Însă dacă L-ai găsit pe Hristos, vei putea trăi și fără a afla răspuns la întrebările secundare ale existenței tale. Nici noi nu știm de ce primul nostru copil s-a născut mort. Vom afla însă în veșnicie. Și asta ne este de ajuns, pentru că noi am găsit pacea „... care întrece orice inteligență și care ne păzește inimile ...“ (Filipeni 4:7)

1,80 m adâncime – și după aceea?

„Era un om bogat, care se îmbrăca în purpură și în subțire, și în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și strălucire. La ușa lui zăcea un sărac, numit Lazăr, plin de bube. Și dorea mult să se sature cu fărâmiturile care cădeau de la masa bogatului; până și câinii veneau și-i lingeau bubele. Cu timpul săracul a murit, și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul, și l-au îngropat. Pe când era el în locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam, și pe Lazăr în sânul lui.“ (Luca 16:19–23)

Nimic nu este așa de sigur ca moartea, și nimic nu este așa de nesigur ca viața. Cine ne poate informa despre viața după moarte? Să-i întrebăm pe „parapsihologi“? Pe ghicitorii care, pe căi interzise de Dumnezeu, încearcă să afle ce este dincolo de moarte? Sau pe dna dr. Elisabeth Kübler-Ross, renumita cercetătoare necrologică?

Mă bucur așa de mult că Însuși Isus, Fiul Dumnezeului cel viu, ne informează în Cuvântul Său. Pe Cuvântul Său te poți baza. Cine se încrede în Sfânta Scriptură, are picioarele pe o stâncă solidă. „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.“ (Matei 24:35)

Un bogat sărac

În capitolul 16 din evanghelia după Luca sunt prezentați doi oameni: omul bogat și săracul Lazăr. Să privim mai întâi pe cel bogat. El avea hrană și îmbrăcăminte din belșug. Avea un nivel de trai ridicat, prieteni, și ducea o

viață fericită. Nu-i lipsea nimic. Toate zilele vieții lui au fost „zile însorite, fără niciun nor“.

Trebuie însă ca aici să previn o posibilă înțelegere greșită. Acest om bogat a ajuns în iad nu pentru că a fost bogat, ci deoarece a mers în veșnicie fără o relație personală cu Dumnezeu, și de aceea, fără să aibă păcatele iertate. Se poate ca bogăția lui să fi fost pentru el cel mai mare obstacol în calea spre Dumnezeu. Cineva a spus cândva: „*Un om bogat este un om sărac, care are mulți bani.*“

Într-o zi el a murit. A avut o înmormântare pompoasă; și poate la mormântul lui s-a ținut o liturghie plină de laude. Se știe că nicăieri nu se minte așa de mult ca la cimitir.

Aici se termină relatarea despre viața lui pe pământul acesta. Și fără nicio stație intermediară, el trece dincolo, în lumea invizibilă, care este tot o realitate. Cum arată locul acela, unde ajung cei pierduți? În cartea aceasta este locul potrivit să spun câteva cuvinte despre acel loc.

1. *Locuința morților este un loc unde ei sunt conștienți – nu inconștienți*

În text se spune: „... și-a ridicat ochii ...“ Și-a deschis ochii. „1,80 m adâncime – iar după aceea se termină totul!“ Nicidecum. Mulți oameni cred că prin moarte se termină existența omului. Dar nu este așa. Poate că mulți vor să creadă așa, deoarece ei deduc instinctiv ceea ce spune Noul Testament: „*Grozav lucru este să cazi [nemântuit] în mâinile Dumnezeului cel viu.*“ (Evrei 10:31)

2. Locuința morților este și un loc de chin

Prin moartea lui, bogatul a părăsit o lume în care nu cunoscuse durerea, și a intrat într-o lume a durerii. El era chinuit fizic și psihic: „... *căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta.*“

Apocalipsa lui Ioan confirmă afirmația lui: „*Și fumul chinului lor se suie în sus, în vecii vecilor.*“ (Apocalipsa 14:11) Poți să înțelegi ce înseamnă aceasta?

3. Locuința morților este și un loc unde ei își amintesc

Avraam i-a răspuns bogatului: „*Fiule, adu-ți aminte ...!*“ Ce să-mi amintesc? „... *că în viața ta, tu ai primit lucrurile bune ...*“ Unul dintre cele mai mari păcate din viața noastră este nemulțumirea. Dumnezeu îi făcuse atâta bine și îi dăruise acestui bogat: un trup, un suflet, un duh, sănătate atâția ani, poate și o soție, poate copii, recolte bogate, succes în viață, ocrotire de sau în pericole etc.

Nu este și în viața ta tot așa? Știi tu că fiecare clipă o trăiești din bunătatea lui Dumnezeu? Știi tu că bunătatea lui Dumnezeu vrea să te conducă la pocăință?

Însă în locul unde ajung cei pierduți, oamenii nu-și vor aminti numai de lucrurile bune, ci și de păcatele lor. În antepenultimul capitol din Biblie găsim afirmații zguduitoare: „*Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel care ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui, și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea.*“ (Apocalipsa 20:11–12)

Filmul vieții

Exprimat în limbaj modern, acolo va rula filmul vieții. Acolo se va vedea ce sau cine a fost într-adevăr Dumnezeu în viața ta. Se va vedea scena când ai citit horoscoapele și scena de la vrăjitoare. Se vor vedea scenele când ai batjocorit Numele sfânt al lui Dumnezeu: „*Oh, Doamne, ce frig! Oh, Doamne, ce caniculă! Doamne, ferește ...!*“ Iar filmul rulează mai departe.

Iar apoi se va vedea cum ți-ai petrecut duminicile. N-ai avut timp pentru Dumnezeu. N-ai avut deloc timp pentru serviciul divin. N-ai avut timp pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Și se va mai vedea cum te-ai comportat față de părinții tăi. Orice lipsă de iubire, orice neascultare, și cum ai vorbit cu ei și despre ei. Și filmul rulează mai departe. Unii copii avortați vor striga: „*Mamă, tată, de ce nu ați vrut să trăiesc și eu?*“

Ai vrea să oprești filmul, dar nu se poate. Se vor vedea păcatele tinereții tale, relațiile sexuale înainte de căsnicie, escapadele tale, revistele porno pe care le-ai răsfoit și filmele la care te-ai uitat, și tot ceea ce a urmat. Și filmul continuă să ruleze.

Apoi scenele cu portofelul mamei sau al tatălui; scena de atunci din magazin, când credeai că nu te vede nimeni. Se vor vedea și toate scenele cu minciuni din viața ta, orice mândrie, orice îngâmfare, orice duh critic și orice neîmpăcare etc. – căci Dumnezeu „înregistrează“ toate păcatele tale. Dumnezeu Bibliiei este un Dumnezeu sfânt, față de care trebuie să avem o teamă sfântă, și care nu trece cu vederea niciun păcat. Nu există un Dumnezeu care nu ține cont de niciun păcat – aceasta nu este decât o invenție a Diavolului. Însă Dumnezeul cel viu

este un Dumnezeu sfânt, și El poate să arunce sufletul în iad (Matei 10:28).

Păcate neiertate sau păcate iertate

Știi că cei pierduți își iau păcatele cu ei în veșnicie? Nu însă aceia care merg în cer. Păcatele lor au fost spălate de sângele lui Isus Hristos; ei și-au albit hainele în sângele Mielului; iar Dumnezeu nu-și mai aduce niciodată aminte de ele. Păcatele din filmul vieții lor au dispărut.

Satana prezintă întotdeauna păcatul ca ceva savuros. Însă el nu spune nimic de gustul amar de după aceea. Păcatul are întotdeauna consecințe. Păcatul este cea mai mare murdărie care poate să existe, pentru că el distruge nu numai viața pământească a omului, ci și pe cea veșnică.

Cine înțelege lucrul acesta, cine a văzut puterea distructivă a păcatului, acela se roagă neîncetat: „*Doamne Isuse, iartă-mi păcatele!*“ Prietene, tu trebuie să te pocăiești. A te pocăi înseamnă să recunoști adevărata natură a păcatului și unde te duce el – iar apoi să renunți la păcat, și să te depărtezi de el.

Mai aflăm în continuare că:

4. Locuința morților este un loc definitiv

Avraam vorbește despre o prăpastie mare între locuința morților și cer. Peste această prăpastie nu se poate trece. Aceasta înseamnă că nu mai există o a doua șansă, posibilitate. Nu există niciun purgatoriu! (*n. trad.: contrar dogmei romano-catolice*)

Cuvântul lui Dumnezeu spune categoric: „... *oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata ...*“ (Evrei 9:27).

Biblia nu cunoaște nicio reîncarnare. Doctrina reîncarnării își are originea în filozofia religioasă hinduistă. La baza ei stă o concepție despre lumea ciclică. Biblia învață însă o înțelegere liniară a lumii și a istoriei. Viața noastră are un început, și are un sfârșit. După aceea – indiferent dacă vrem sau nu – trebuie să dăm socoteală înaintea lui Dumnezeu.

5. Locuința morților este și un loc de autoînvinuire

Câte ocazii pierdute vor avea oamenii înaintea ochilor lor! De câte ori a zis poate bogatul la vreun chef: *„Da, de unde, 1,80 m adâncime – iar după aceea se termină totul. Nu s-a întors nici unul de acolo. Viața trebuie trăită aici și acum. Cerul și iadul sunt numai basme bisericești. Ele nu vor decât să gonească pe oameni în cer, cu ajutorul câinelui iadului [Cerber]. Să trăiești vesel și să mori fericit înseamnă să-i strici Diavolului afacerea. Ospătar, mai adu un rând! Mai dau un rând.“* Și apoi s-a chefuit, s-a batjocorit și s-a păcătuțit mai departe.

Iar acum? Acum situația este cu totul alta. Acum el își face reproșuri amare: *„Atunci, când îmi mergea bine ... Atunci, la înmormântarea aceea, când mi s-a prezentat așa de clar seriozitatea veșniciei ... Atunci, în spital, înainte de operație ... Atunci, la serviciul divin, când predicatorul a chemat așa de clar la pocăință ... Atunci, la întrunirea aceea, când am fost obligat să merg și eu. De ce n-am răspuns eu dragostei lui Dumnezeu, care mă invita să vin la El? De fapt, de ce nu I-am răspuns?“*

Știi, nu poți să te pocăiești așa simplu, când vrei tu. Există însă momente când Dumnezeu Se apropie de om. Tot așa, nu este la voia întâmplării nici capitolul din car-

tea aceasta. El este mesajul lui Dumnezeu pentru tine. De aceea, pocăiește-te; altfel veșnicia ta va fi o veșnicie în care te vei autoînvinui. Poetul german Schiller a spus: „*Ce ai respins într-un moment, nu mai primești o veșnicie.*“

6. Locuința morților este și un loc de îngrijorare

Omul bogat a vrut să-i avertizeze pe frații lui. „*Părinte Avraame, mai am cinci frați ...*“ Dacă cei din locuința morților ar putea reveni pe pământ numai 24 de ore, atunci ei n-ar pierde nici un minut să mănânce, să bea și să citească ziarul, ci ar predica întruna: „*Pocățiți-vă și credeți în Evanghelie!*“ Ei ar fi evangheliști înflăcărați. Însă ei nu pot reveni. Avraam îi spune bogatului că frații lui au Sfânta Scriptură: „*Au pe Moise și pe proroci, să asculte de ei.*“ (Luca 16:29) Prin „*Moise și proroci*“ el s-a referit la Vechiul Testament, Biblia din timpul acela. Dar bogatul a respins Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este adevăratul motiv pentru care el se afla în locuința morților.

7. Locuința morților este și un loc unde nu mai sunt valabile promisiunile

Bogatul s-a adresat lui Avraam cu două rugăminți – însă ambele i-au fost refuzate. Biblia este plină de promisiuni; iar promisiunile lui Dumnezeu sunt de neclintit. Două exemple: „*Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi scăpa ...*“ (Psalmul 50:15) Sau: „*Oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.*“ (Fapte 2:21) Însă toate aceste promisiuni sunt valabile numai în viața aceasta – locuința morților este un loc unde promisiunile nu mai sunt valabile.

Crucea de la Golgota

Ai văzut cât de serios trebuie tratată veșnicia. Însă eu mă bucur că între tine și iad stă crucea de la Golgota. Iar Dumnezeu te cheamă: „*Vino la cruce!*“ Acolo Isus Hristos a gustat pentru tine „iadul“. Acolo El a fost făcut de Dumnezeu păcat pentru noi (2 Corinteni 5:21). Dumnezeu a pus acolo toate păcatele – și acelea din filmul vieții tale – asupra Fiului Său. Cel sfânt a trebuit să-și întoarcă fața de la El, iar Hristos a strigat cu voce tare: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*“ (Matei 27:46) Știi de ce? Pentru ca să nu mai fie nevoie să mergem noi acolo, eu și tu. Dumnezeu nu vrea ca noi să mergem în locul de chin. Iadul nu a fost destinat oamenilor, ci Diavolului și îngerilor lui. Dumnezeu te iubește. El vrea să te scape de păcatele tale și să te salveze din viața ta pierdută. El vrea să te curețe, să te facă mai alb decât zăpada. Căci „... *sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat.*“ (1 Ioan 1:7) Pleacă-ți genunchii înaintea lui Dumnezeu, recunoaște-ți înaintea Lui vina și egoismul tău, apoi crede în Domnul Isus Hristos, și urmează-I Lui.

O veșnicie în lumină

Dacă te pocăiești, veșnicia ta va arăta cu totul altfel. Dacă viața ta aparține lui Hristos, dacă ești gata să trăiești pentru El, iar dacă trebuie, chiar să mori pentru El, atunci pe tine te așteaptă o glorie veșnică. Copiii lui Dumnezeu știu că pe ei îi așteaptă ceva mai frumos decât viața aceasta.

Lazăr, cerșetorul bubos, care ani de zile a trăit cu fărâmiturile de la masa bogatului, era acum în rai, în paradis. Moartea lui a fost plecarea acasă și primirea moșteni-

rii. Acolo nu va mai fi foame, durere, boală, nedreptate și lacrimi. În loc de acestea, numai bucurie veșnică, lumină, armonie. Ceea ce nici un ochi n-a văzut, ceea ce nici o ureche n-a auzit, ceea ce nu-și poate imagina nici un om, a pregătit Dumnezeu pentru cei care-L iubesc (1 Corințeni 2:9).

Însă cel mai frumos, în „noua lume“ a lui Dumnezeu este o persoană: Isus Hristos. La înmormântări noi cântăm: *„Când după suferința, munca și necazul de pe pământ, voi ajunge pe străzile de aur, singurul motiv al bucuriei și închinării mele va fi să-L privesc pe Isus.“* Tot așa a spus și Adolf Schlatter înainte de a muri: *„Ah, uită străzile de aur. Eu nu doresc decât un singur lucru, să atârn de gâtul Mântuitorului meu.“*

Cântărește avantajele pro și contra, și, fiind conștient de consecințele lor, ia decizia bună. Iar dacă vrei să fii împreună cu Hristos, atunci primește-L pe El ca Domn și Mântuitor.

Unde găsesc eu adevărata bucurie?

„El a mai zis: un om avea doi fii. Cel mai tânăr din ei a zis tatălui său: tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine. Și tatăl le-a împărțit averea. Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul și a plecat într-o țară depărtată, unde și-a risipit averea, ducând o viață destrăbălată. După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă. ... Și s-a sculat și a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s-a făcut milă de el; a alergat de a căzut pe gâtul lui, și l-a sărutat mult. Fiul i-a zis: tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău. Dar tatăl a zis robilor săi: aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget și încălțăminte în picioare. Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim; căci acest fiu al meu era mort și a înviat; era pierdut și a fost găsit. Și au început să se veselească.“
(Luca 15:11–14; 20–24)

1. O viață fără bucurie

Știi când dispare bucuria din viața cuiva? Când un fiu, în rebeliunea lui, își părăsește casa părintească. Fiul acesta o ducea așa de bine acasă. Avea ce să mănânce și ce să bea. Avea de lucru și avea prieteni. El avea și un frate. Dar mai mult decât orice, el era iubit și ocrotit. Tatăl îl iubea și nu dorea pentru el decât o viață plină de bucurie și fericire. Însă tânărul s-a răzvrătit împotriva dragostei tatălui. Lui i se părea că este prea ținut din strâns. A vrut să fie liber,

să guste din plin viața. Credea că acasă nu are totul. A fost atras de lume.

O melodie nemiloasă

Într-una din zile el a bătut cu pumnul în masă și a zis: „Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine! Dă-ncoace banii!“ Dă-mi este melodia care se aude în toată lumea decăzută. „Dă-mi banii pe care îi ai!“ – spun copiii tatălui sau mamei. „Dă-mi corpul tău!“ – spun mulți bărbați femeilor și fetelor. „Dă-mi puterea ta de muncă!“ – spun mulți patroni angajaților lor. „Dă-mi sufletul tău ...“ – spune Diavolul – „eu îți dau temporar cinste, succes, sănătate și bogăție.“ „Dă-mi, dă-mi!“ Ce cerință nemiiloasă! El își cere moștenirea sa, și nu spune vreun cuvânt de iubire sau de mulțumire. Iar apoi își face geamantanul și pleacă departe de casă.

Ah, de câte ori s-a repetat de atunci și până astăzi lucrul acesta! El a plecat departe de casă. Se poate deduce că el a părăsit țara Israel. Căci în Israel porcii erau considerați necurați – nu și în străinătate. Un comentator al Sfintei Scripturi spune: „El a mers acolo unde nu se făcea deosebire între bine și rău. Tinerii puteau să aibă relații sexuale înainte de căsnicie – și nimănui nu i se părea ceva deosebit. Se putea minți – iar cine mințea era considerat șmecher. Se putea certa și înjura cât vrea.“

El a plecat. Din ce în ce mai departe de tatăl care îl iubea. Tot mai adânc în păcat și vină. El și-a risipit moștenirea primită. Nu trebuie prea multe explicații cum. Știm toți unde ne putem risipi banii. Alcool, jocuri de noroc, femei etc. Tot felul de distracții – dar nici un pic de bucurie reală. Nu este și astăzi ca și atunci? Deși

oamenii fug după atâtea distracții, ei se bucură atât de puțin.

Nu a trecut mult timp, și buzunarele i s-au golit. Prietenii care s-au distrat împreună pe banii lui, mai multe luni la rând, l-au părăsit și se făceau că nu-l cunosc. Vedem clar cum arată o viață departe de Dumnezeu, iar de aceea, nefericită. Isus Hristos a descris-o aici perfect de bine.

O viață plină de lipsuri

În text se spune: „... și el a început să ducă lipsă.“ Poți să ai frigiderele pline și mulți bani în cont – dacă însă inima îți este goală, trăiești flămând. Flămând după pace, iertare, satisfacție, dragoste, ocrotire etc. Poate astăzi, în țara bunăstării (*n. trad.: Germania*), citesc aceste rânduri unii oameni „flămânzi“.

O viață de umilință

„Atunci el s-a dus și s-a alipit de unul din locuitorii țării aceleia, care l-a trimis pe ogoarele lui, să-i păzească porcii“ (versetul 15). Imaginează-ți-l cu fața posomorâtă și păzind porcii. De mai multe luni îi dispăruse bucuria artificială a distracțiilor. Inima îi era plină de regret, durere și mânie. De fapt, așa se întâmplă de cele mai multe ori. Cineva a spus odată: „Cine disprețuiește dragostea lui Dumnezeu, trebuie să simtă răceala oamenilor.“

Iar cine disprețuiește bucuria lui Dumnezeu, trebuie să facă cunoștință cu jalea și durerea grea a lumii acesteia. Prin prorocul Ieremia Dumnezeu a spus cândva cuvinte zguduitoare poporului Său Israel: „Tu singur te pedepsești cu răutatea ta, și tu singur te lovești cu necredințioșia ta, și vei ști și vei vedea ce rău și amar este să părăsești pe

Domnul, Dumnezeu tău, și să n-ai nicio frică de Mine, zice Domnul, Dumnezeul oștirilor.“ (Ieremia 2:19) Însă aici se mai poate vedea încă ceva.

O viață izolată

„*Mult ar fi dorit el să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nu i le da nimeni*“ (versetul 16). O viață fără Dumnezeu este o viață izolată de ceilalți. Poate că pentru un timp și tu ai prietenii tăi de chefuri și distracții, dar așteaptă până când termini banii sau apar greutățile, și vei vedea că rămâi singur. Poate că pentru un timp ai avut distracțiile tale sexuale, dar când nu mai ești destul de atractivă, amantul tău te părăsește, tot așa cum el și-a părăsit mai înainte soția lui.

Biblia are dreptate: să trăiești fără Dumnezeu, înseamnă să trăiești în lipsă, în umilință și izolat. Într-o astfel de stare nu există nicio bucurie. Oare este și vreunul din cititorii acestei cărți în starea aceasta? Atunci vreau să repet strofa unui cântec: „*Isus dăruiește bucuria, care nu dispare niciodată, de aceea, caută-L astăzi, înainte de a fi prea târziu!*“

Fratele mai mare

M-am ocupat până aici de fiul plecat de acasă, care păzea porcii, în haine rupte și îmbâcsite de mirosul de porci. Poate că mulți dintre voi se gândesc: „*Ce au de-a face cu mine toate acestea? Eu sunt un cetățean cumsecade; n-am făcut nimic rău; Dumnezeu va fi mulțumit cu mine ...*“ Însă vreau să subliniez faptul că Domnul Isus relatează aici și despre fiul mai mare. Nici el nu trăia bucurios acasă. El nu plecase de acasă, ca fratele mai mic. El nu și-a risipit

partea lui de avere cu femeile desfrânate. Nu, el fusese tot timpul acasă și-și împlinise tăcut datoria sa de fiu. Totuși el a dus o viață fără bucurie, o viață nefericită. Știi din ce se deduce aceasta?

Când s-a întors el de la câmp și a auzit cântecele de veselie din casa părintească, n-a vrut să intre în casă. Iar când tatăl l-a rugat să intre, el i-a răspuns: „*Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani, și niciodată nu ți-am călcat porunca; și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied, să mă veselesc cu prietenii mei ...*“

Trebuie să luăm bine seama la cuvintele lui. Acest fiu nu se adresează tatălui său cu cuvântul „tată“. De regulă așa este. Omul necredincios poate că spune „Dumnezeule sau Doamne, Dumnezeule“, dar nu „Tată“ (poate numai dacă bolborosește rugăciunea Tatăl nostru). Această relație („fiu-tată“) strânsă cu Dumnezeu nu este cunoscută decât de creștinii adevărați, oamenii care au avut parte de iertarea păcatelor lor, care trăiesc într-o relație strânsă cu Dumnezeu, și în viața cărora Isus Hristos este Domnul lor. Cunoști tu această relație cu Tatăl? Ești tu un copil al lui Dumnezeu?

Atunci fiul cel mai mare a zis: „*Ți-am slujit atâția ani ...*“ Știi, niciun creștin născut din nou nu vorbește așa. El spune cel mult numai *invers*: „*Doamne Isuse, Tu îmi slujești deja de atâția ani. M-ai mântuit, când ai murit pe cruce, și mă speli în fiecare zi de vina mea ...*“ Observi diferența? Fiul cel mai mare continuă: „*... niciodată nu ți-am călcat porunca ...*“

Acesta este limbajul clar al omului îngâmfat. Nimeni nu neagă faptul că fiul cel mic *a procedat greșit*, însă fiul cel mare *era îngâmfat*. Ba chiar și mai rău: „*Nu ți-am călcat*

niciodată porunca. Nimeni nu-mi poate reproșa ceva. Eu fac ce-i bine, și nu-mi este rușine de nimeni.“

Dacă tu, care citești acest capitol, ești un om trist, care, la prima vedere, duci o viață cumsecade, atunci motivul nefericirii tale se află numai în autojustificarea ta. Tu ești ca fiul cel mai mare. Din punct de vedere vizibil el nu-l părăsise pe tatăl său – dar în *starea lui interioară* era departe de el. Dumnezeu nu locuiește în inimi încredute și îngâmfate. Biblia spune: „*Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite.*“ (Isaia 57:15) Isus Hristos locuiește numai în inimile păcătoșilor care se pocăiesc. El trece pe lângă mii de oameni, care se consideră buni; dacă însă un păcătos caută mântuirea Sa, atunci El Se oprește și Se apropie de sufletul acela.

Apoi fiul cel mare îi face tatălui său un reproș categoric: „... și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied, să mă veselesc cu prietenii mei ...“ Se vede clar că el credea că te poți veseli numai când bei și mănânci.

Încă un lucru ne arată că și fiul cel mare era pierdut: „*El s-a întărâtat de mânie, și nu voia să intre în casă.*“ Așa este omul firesc, care se autojustifică. El nu vrea în împărăția lui Dumnezeu, căci împărăția lui Dumnezeu este o împărăție a harului. În ea intră numai păcătoșii iertați. Și el nu se poate bucura când sunt mântuiți și alții. Vezi, și el era tot așa de departe de Dumnezeu, ca și fratele său care păzise porcii.

Un adevăr incomod

În ultimii ani am observat că greu se ascultă și se acceptă adevărul. Noi nu putem să înțelegem, însă în

ochii lui Dumnezeu omul religios, pseudo-creștin, care este prezent la toate serviciile divine, este tot așa de departe de El, ca și un hippy din fața gării. Saul cel evlavios era tot așa de departe, ca și avarul Zacheu. Dacă o floare este călcată în picioare sau este pusă într-o vază frumoasă, în ambele cazuri ea este sortită morții, deoarece a fost despărțită de rădăcina ei. Cine nu-L cunoaște pe Hristos, ca Domnul și Mântuitorul său, în ochii lui Dumnezeu el este un fiu pierdut sau respectiv o fiică pierdută. Parcă mi-e teamă să pun următoarele întrebări: Cine dintre cititorii acestei cărți se aseamănă cu fiul mai mare? Cine nu se consideră el însuși păcătos? Cine nu are încă nevoie de har? Cine nu vrea să intre în casa în sărbătoare?

Cred însă că un lucru a devenit clar: atât o viață trăită vizibil în păcat, cât și o viață într-o autojustificare sinceră, este o viață nefericită. Cel mult amuzantă. Dar ea nu are niciun gram de bucurie reală.

Într-o zi a venit o femeie la Heinrich Coerper, întemeietorul Misiunii Liebenzeller (*n. trad.: după orașul unde s-a înființat, Liebenzell*), și a vrut să știe dacă ea este mântuită, salvată. Convorbirea dintre ei a continuat câțva timp, după care Coerper a întrebat-o: „Spune-mi, ai fost vreodată pierdută? „Pierdută?“, a întrebat femeia, și a răspuns: „Nu, nu-mi amintesc să fi fost vreodată pierdută.“ „Vezi“, i-a răspuns Coerper, „atunci nu ești nici mântuită.“

Puneți acum sincer întrebarea: „Sunt eu încă pierdut/ă? Sunt eu un fiu pierdut? Sunt eu o fiică pierdută?“

2. *Calea spre bucurie*

Propovăduitorii din secolele trecute au descris calea aceasta cu 4 cuvinte cheie:

a) Reculegere: „*Și-a venit în fire ...*“ Atâta timp cât stăruie în starea ta greșită, Dumnezeu nu te poate ajuta. Te rog să nu spui: „Părinții mei sunt vinovați. Soțul meu este de vină, soția mea este de vină, șeful meu este de vină, vecinul meu este de vină – ci vino-ți în fire și zi: „*Eu sunt de vină*“. David a spus într-o zi: „*Eu am păcătuit*.“ (2 Samuel 12:13)

b) Trezire: El a zis: „*Câți argați de-ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici!*“ El și-a recunoscut starea lui, și a vrut să scape de porci. Ia seama, și tu „mori de foame“, dacă nu vrei să-L primești pe Isus în viața ta. El vrea să intre în inima ta. Iar singurul loc care I se cuvine este tronul inimii tale.

c) Decizie: „*Mă voi scula ...*“ Aceasta a fost o decizie sinceră, nu numai o intenție bună. Dacă viața ta a fost până acum fără sens și tristă, ia atunci decizia bună, și încrede-te în Hristos. Biblia spune: „*Și celui care îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!*“ (Apocalipsa 22:17).

d) Întoarcere acasă: „*Și s-a sculat și a plecat la tatăl său.*“ Iar acum se întâmplă ceva de neînțeles. Tatăl îl primește așa cum este. Cum ar fi fost normal să se comporte tatăl lui? *Când vei aduce înapoi toți banii pe care mi i-ai risipit ... Când prin comportarea ta ai șters rușinea pe care mi-ai făcut-o ... Când vii îmbrăcat cum trebuie ...* „Când ... atunci ...“ – spun mulți părinți către copiii lor. Tatăl său l-a așteptat mult. El se uita să vadă dacă nu vine fiul său pierdut. Când l-a văzut venind, i-a ieșit în întâm-

pinare, l-a îmbrățișat și l-a sărutat. I-a dat cea mai bună haină, un inel și sandale. A dat ordin să fie tăiat vițelul îngrășat. Și au început să se vesească (Luca 15:20–24). O adevărată bucurie pentru fiul cel pierdut. Dragostea acestui tată reflectă puțin din dragostea Tatălui ceresc.

Eu sunt prea rău – Dumnezeu nu mă mai poate primi

Poate cineva argumentează: „*Eu sunt prea rău, pe mine nu mă mai poate primi Tatăl ceresc.*“ Știi, Diavolul are multe tactici. Mai întâi el ne șoptește: „*Tu ești bun, nu ești păcătos, nu trebuie să te pocăiești.*“ Însă după ce Duhul lui Dumnezeu ne-a luminat inimile, și suntem convinși de vina noastră, atunci Cel rău „schimbă placa“: „*Tu ești așa de rău, pe tine nu te mai poate primi Dumnezeu.*“

Lasă-mă să relatez o întâmplare. Un tânăr dintr-o familie bună ajunsese pe căi greșite, iar în final în pușcărie. Acolo el și-a venit în fire. I-a părut rău din inimă de toată viața lui dezordonată de până atunci. Când s-a apropiat ziua eliberării lui, el le-a scris părinților lui, care locuiau lângă o cale ferată, înainte de gara din localitate: „*V-am făcut mult rău. Dar, vă spun sincer, îmi pare rău. Însă nu știu dacă pot să îndrăznesc să mă înfățișez înaintea ochilor voștri. La 30 iunie voi fi eliberat, și vin cu trenul. Dacă vreți să mă reprimiți, agățați o batistă albă în pomul care este lângă calea ferată. Dacă nu, eu voi merge mai departe, și nu vă voi mai revedea niciodată.*“

După ce a fost eliberat, în drum spre casă, în compartimentul de tren, aștepta nerăbdător, transpirând de emoție. Apropiindu-se de casa părinților, nici nu îndrăznea măcar să-și ridice privirea. Dar deodată a văzut pomul înfășurat tot în cearceafuri albe. Părinții lui s-au gândit că, din

trenul în mers, o batistă poate nu este observată așa de repede. Însă fiul pierdut trebuia neapărat să vadă cât era el de iubit și de așteptat de părinții săi.

Nu vorbește întâmplarea aceasta așa de clar de dragostea Tatălui ceresc? Poți veni. Dumnezeu te așteaptă. El este gata să-l ierte pe păcătosul pocăit. El vrea să te împaci cu El, și să te primească în familia Sa. Vrei să vii? În El vei găsi bucuria căutată.

3. O viață de bucurie

E. Stanley Jones a spus cândva: „*Un creștin are mai multă bucurie pe un cm², decât ceilalți pe un km²!*“ De ce este așa? El se bucură de Biblia lui, pentru că ea este Cuvântul lui Dumnezeu. El se roagă împreună cu psalmistul: „*Mă bucur de Cuvântul Tău, ca cel care găsește o mare pradă.*“ (Psalmul 119:162) Un creștin se bucură când se roagă, când vorbește despre iubire cu Dumnezeuul său. El se bucură în lucrarea pentru Domnul. Un creștin slujește lui Dumnezeu din dragoste și ca mulțumire pentru Golgota. O astfel de slujire produce bucurie, pentru că ea nu este făcută în zadar. El se bucură de ocrotirea Sa. Se știe pe mâini bune, chiar și în sala de operație, chiar și în persecuție: „*În Tine este bucurie în toate suferințele ...*“

Și în fine, un copil al lui Dumnezeu are o bucurie de nespus în Isus. Este bucuria *de* Domnul, *în* Domnul, *pentru* Domnul și cândva *la* Domnul. Aceasta este esența creștinismului: o relație de dragoste și de bucurie.

Va mai avea creștinul parte de vreo întristare după pocăința Lui? Bineînțeles că va avea. Copiii lui Dumnezeu își trăiesc noua lor viață tot pe acest pământ. Și ei au parte de boală, suferință, durere și moarte, ca și ceilalți oameni.

Pe deasupra, ei mai suferă și *spiritual*, din cauza nelegiurii contemporanilor lor. Mai pot curge destule lacrimi. Dar toate aceste lucruri nu pot stinge bucuria inimii lor. „Și au început să se veselească“ (Luca 15:24).

Iertarea – problema principală

„Când au ajuns la locul numit Căpățâna, L-au răstignit acolo, pe El și pe făcătorii de rele: unul la dreapta și altul la stânga. Isus zicea: Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac! Ei și-au împărțit hainele Lui între ei, trăgând la sorți. ... Unul din tâlharii răstigniți Îl batjocorea și zicea: Nu ești Tu Hristosul? Scapă-Te pe Tine însuși, și scapă-ne și pe noi! Dar celălalt l-a înfruntat și i-a zis: Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași condamnare? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru faptele noastre; dar omul acesta n-a făcut nici un rău. Și a zis lui Isus: Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în împărăția Ta! Isus a răspuns: Adevărat îți spun, că astăzi vei fi cu Mine în rai.“
(Luca 23:33–34; 39–43)

După ce Adolf Eichmann, fostul însărcinat special pentru așa-zisa „soluție finală“ a iudeilor din al treilea imperiu german, care trăia ascuns în Buenos Aires, a fost descoperit și arestat în anul 1961, de serviciul secret israelian Mosad, el a fost judecat și condamnat la moarte în Ierusalim. Un preot militar american, un om credincios, a încercat să-i explice cu ce vină groaznică era încărcat el. Și a vrut să-i arate că Dumnezeu îl poate totuși ierta. Însă se spune că chiar în drumul spre execuție, Adolf Eichmann ar fi spus: „*N-am nevoie de nicio iertare, și nu vreau nicio iertare.*“ Cutremurător.

Tot așa a fost și atunci când au fost ridicate pe dealul Golgota acele trei cruci.

1. Unul care nu a vrut iertare

Să privim mai întâi la una din crucile de lângă crucea lui Isus. Ea este învăluită într-un mister; anume, misterul depărtării de Dumnezeu. Cum este oare posibil ca oamenii, în păcatele lor, care merită moartea, să se simtă bine departe de Dumnezeu? Fără nici un pic de dor după Dumnezeu care i-a creat și i-a iubit cu o dragoste veșnică? Oameni care au trăit fără Dumnezeu și care mor fără Dumnezeu. Este un tablou îngrozitor. Vreau să ne întoarcem privirea și spre crucea din cealaltă parte.

2. Unul care a căutat iertare

Și pe cealaltă cruce atârână tot un criminal. Iar între cei doi, Fiul lui Dumnezeu. Cât de mult S-a smerit El pentru noi! Criminalul dintr-o parte nu a fost în niciun caz mai bun decât cel din partea cealaltă. Din punct de vedere moral, amândoi se aflau pe aceeași treaptă. Și totuși bărbatul al doilea este altfel. Teologul pietist din sudul Germaniei, Johann Albrecht Bengel, a spus odată: „*Chinul aspru de pe cruce a avut efect asupra lui. Foarte rar se pocăiește cineva pe o saltea moale.*“

În cei 25 de ani de credință din viața mea am fost martorul mai multor decizii de pocăință. Indiferent cât de diferiți au fost acești oameni, ei au avut aproape toți un lucru comun: ei s-au pocăit în criza adâncă a vieții lor, în criza adâncă a unei boli, după moartea unei rude apropiate, după o căsnicie distrusă, într-o criză de identitate, într-o criză de vinovăție, într-o criză din viață etc. În criză, Dumnezeu a arat inima acestor oameni și a făcut-o fertilă pentru mesajul Evangheliei.

Iar apoi se întâmplă ceva foarte curios. Un criminal răstignit începe dintr-odată să țină o predică despre teama de Dumnezeu. Dumnezeu are într-adevăr câteodată predicatori ciudați. Dar cred că este bine să privim și noi mai îndeaproape această predică. „*Dar celălalt l-a înfruntat și i-a zis: Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași condamnare?*“ (Luca 23:40)

„*Nu te temi tu de Dumnezeu ...?*“ Cred că în timpul nostru, la începutul secolului al XXI-lea, nu lipsește nimic mai mult ca frica de Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă o teamă care să ne stăpânească, ci o teamă sfântă, un respect față de Dumnezeul cel viu și sfânt.

Biblia spune: „*Frica de Domnul este începutul înțelepciunii.*“ (Proverbe 1:7)

Adevărata teamă de Dumnezeu se poate recunoaște după următoarele caracteristici: În natura ei, teama, frica de Dumnezeu și Cuvântul Său este una sfântă; ea produce mărturisirea păcatelor; conduce la credința salvatoare în Isus Hristos; iar în final, produce o reținere față de tot ceea ce ar putea întrista pe Dumnezeu sau necinsti pe Hristos.

Eu spun întotdeauna tinerilor: „Dumnezeu nu este un tip mișto, din gașca noastră.“ Trebuie să trăim conștienți, că odată ne vom înfățișa înaintea Lui. Și te întreb: Cum vrei tu să te înfățișezi înaintea Lui, fără Isus Hristos? Biblia spune: „*Cine are pe Fiul, are viața; cine nu-L are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.*“ (1 Ioan 5:12)

Al doilea criminal răstignit continuă, și spune: „*Pen-tru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fap-tele noastre ...*“ (Luca 23:41) Aceasta este deosebirea capi-tală dintre cei doi. El aprobă crucea pentru el, pentru ei. Autojustificarea lui a dispărut. Dintr-odată, el recunoaște

că executarea lui este singura condamnare dreaptă pentru faptele și pentru întreaga lui viață: „... *căci primim răsplata cuvenită pentru faptele noastre ...*“ Te întreb pe tine, direct: Ai recunoscut deja că în ochii lui Dumnezeu, pentru toată viața ta de până acum, nu meriți, nici mai mult și nici mai puțin, decât moartea? Biblia spune: „*Plata păcatului este moartea ... [fizică și veșnică]*“ (Romani 6:23) Așa cum o pânză de păianjen nu poate opri o stâncă în căderea ei, tot așa nici neprihănirea ta proprie nu te poate păzi de mânia dreaptă a lui Dumnezeu. Neprihănirea ta este ca o haină murdară, care nu are nicio valoare înaintea lui Dumnezeu.

Știi că se răscoală totul în noi. „*Ce, eu o femeie cumsecade, care am făcut întotdeauna numai bine, și nu trebuie să mă rușinez de nimeni ... Ce, eu, un funcționar, care am fost întotdeauna cinstit și loial, care am fost întotdeauna cumsecade – să merit eu moartea?*“

Isus Hristos n-a venit să transforme pe cei nedrepti în oameni cumsecade. Așa ceva putem face și noi înșine. Transformarea făcută de El are o dimensiune și este o realitate complet diferită. Într-un cântec se spune: „*Isus primește pe păcătoși ...*“ Da, El primește fără excepție pe păcătoșii care se pocăiesc. Însă El trece pe lângă mii de păcătoși, care se autojustifică sau resping oferta Lui; căci El urăște autojustificarea.

„... *căci primim răsplata cuvenită pentru faptele noastre ...*“

Te-ai gândit și ai meditat vreodată la faptele făcute în viața ta? Fapte sunt lucrurile pe care le-am făcut cu mâinile noastre. Și mâinile tale au slujit și Diavolului, nu-i așa? Fapte sunt căile pe care au mers picioarele noastre ...

poate spre o ghicitoare, poate la un chiuretaj, poate spre o prostituată ...? Fapte sunt gândurile care ne-au preocupat: gânduri necurate, gânduri rele, gânduri de ură, gânduri de blasfemie. Fapte sunt și cuvintele care ne-au ieșit de pe buze: minciuni, cuvinte ordinare, jignitoare etc. Observi că noi oamenii avem nevoie de iertare? Unde putem găsi iertare? Cine ne-o poate da?

3. Unul care a adus iertare

Privește împreună cu mine spre crucea din mijloc: „... dar omul acesta n-a făcut nici un rău ...“ Pe ea atârnă Fiul lui Dumnezeu. Cel care n-a făcut niciodată vreun păcat. Cel curat și sfânt, chipul Tatălui nevăzut. Om ca tine și ca mine, însă fără păcat. El n-a furat niciodată. N-a mințit pe nimeni. El a fost Adevărul în persoană. El n-a privit niciodată o femeie, cu dorințe reprobabile. El a fost și singurul om de pe pământul acesta, care a fost de o moralitate ireproșabilă. „... dar omul acesta n-a făcut nici un rău ...“ Atunci ce a făcut El? El a vindecat pe bolnavi: orbi, surzi, muți, paralizați, infirmi și chiar demonizați sau leproși. Când ceilalți stăteau la 100 de metri de cei leproși, El i-a atins cu mâinile Sale.

Și tu poți veni la El, așa cum ești. Vino la El, cu lepra păcatelor tale! Vino la El, cu gândurile tale necurate, cu patima alcoolului, cu mândria ta, cu îngâmfwarea ta, cu egoismul tău! Vino la El, cu fantezia ta otrăvită, cu conștiința ta încărcată, la singurul care te poate elibera! El a spus: „*Dacă Fiul vă face liberi, veți fi cu adevărat liberi.*“ (Ioan 8:36)

„... dar omul acesta n-a făcut nici un rău ...“ El a potolit furtuna pe lacul Ghenezaret. A chemat pe Lazăr din mormânt. Iar apoi a urmat Ghețimani, unde El s-a împotri-

vit păcatului până la sânge. Apoi I-au bătut cuie în mâini. Știi de ce? Pentru că mâinile mele și ale tale au făcut aceste lucruri groaznice. Apoi I-au bătut cuie în picioare. Știi de ce? Pentru că picioarele mele și ale tale au mers pe căi întunecoase. Apoi I-au apăsă o cunună de spini pe frunte. Știi de ce? Pentru că prin capul meu și al tău au trecut gânduri groaznice. Iar apoi a fost lovit peste gură. Știi de ce? Pentru că din gura mea și a ta au ieșit atâtea vorbe rele. Privește-L pe Regele dragostei sângerând!

„... dar omul acesta n-a făcut nici un rău ...“ Unul dintre criminali a recunoscut imediat lucrul acesta. Și el a înțeles imediat: dacă Isus este nevinovat, atunci El moare pentru alții. Atunci El moare și pentru mine și păcatele mele. Buzele lui rostesc cea mai frumoasă frază pe care o poate pronunța cineva în viața lui: *„Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în împărăția Ta!“* Dacă se deschid două buze tăcute, și se aude: *„Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în împărăția Ta!“* – atunci s-a meritat scrierea acestei cărți.

El n-a putut să mai facă nimic. Mâinile lui erau pironite pe cruce. El nu putea să-și mai îndoiaie vreun deget. Însă cu „mâinile inimii“ sale el a luat darul iertării, și s-a încrezut în totul în Isus cel răstignit. Atunci când este vorba de mântuirea veșnică, Biblia numește această acceptare a Lui pocăință.

Mă mai adresez încă o dată ție, direct. Te-ai rugat vreodată în viața ta? – astfel: *„Doamne Isuse, adu-ți aminte de mine! Știi că eu am meritat moartea. Dar Te rog, primește-mă în harul Tău!“* Pe tine nu te desparte de Dumnezeu decât o rugăciune sinceră.

4. *Unul care a practicat iertarea*

Când Fiul lui Dumnezeu a fost prins de mâinile aspre ale soldaților romani, și pironit pe cruce, El S a rugat să fie iertați cei care L pironeau pe cruce: „*Tată, iartă-i, căci nu știi ce faci!*“ (Luca 23:34) Nu numai că Isus a adus iertarea, ci El Însuși a și practicat-o.

Care este starea ta? Trebuie să ierți cuiva? S-ar putea chiar soțului tău / soției tale. N-a fost el sau ea întotdeauna fidel/ă? În anul 1571, în Antwerpen, Jan Rubens a fost condamnat la moarte pentru adulter. Se spune că soția sa, Maria Rubens, i-ar fi trimis în închisoare următoarele rânduri: „*Scumpul meu soț, te iert, acum și pentru totdeauna. Cu propriul meu sânge, aș vrea să te scap de multele tale temeri care te frământă. Poate exista o ură așa mare, încât să nu pot să iert un mic păcat împotriva mea, în comparație cu multele păcate pentru care eu Îi cer zilnic iertare Tatălui ceresc? ... Și nu mai scrie: ‚nevrednicul tău soț‘. Te-am iertat“. Fidela ta soție, Maria Rubens.*

Datorită intervenției ei, Jan Rubens a fost grațiat după doi ani. Ei s-au mutat în Siegen, unde mai târziu s-a născut fiul lor, Peter Rubens, care mai târziu a devenit un pictor renumit.

Ți s-a făcut și ție nedreptate? Ai fost șicanat la locul de muncă sau ai fost înșelat la împărțirea moștenirii tale? În Olanda, Corrie ten Boom și familia ei au ascuns pe evrei. Într-una din zile, familia ten Boom a fost denunțată. A urmat o istorie tragică în lagărul Ravensbrück. Tatăl și sora lui Corrie au murit acolo. Ea a fost eliberată în mod surprinzător, în ianuarie 1945. Când i s-au înmănat actele de eliberare, ea a aflat numele trădătorului lor, primind și actul de denunțare. Ea l-a căutat, a rupt

în fața lui actul incriminator, și a zis: „*Te iert, datorită lui Isus.*“

Indiferent ce a trebuit să suferi tu, care este situația ta acum? Ai iertat și tu? Soțului tău / soției tale? Părinților tăi? Șefului tău? Există cineva pe care nu-l mai saluți, cu care nu mai vorbești, care este „mort“ pentru tine?

Puterea de iertare

Poate te întrebi: Cum găsesc eu putere să iert din inimă? Acela care S-a rugat: „*Tată, iartă-i ...*“, vrea să-ți dea această putere. Este Cel care i-a dat putere lui Ștefan, atunci când era împrășcat cu pietre, să se roage: „*Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!*“ El i-a dat putere Mariei Rubens să-și ierte soțul, El i-a dat putere lui Corrie ten Boom să-l ierte pe denunțatorul lor. Acela îți dă și ție puterea să ierți. Dar să nu faci pasul al doilea, înaintea primului pas! Mai întâi ai nevoie de iertarea vinii tale și de stăpânirea lui Hristos în viața ta – după aceea poți să faci și ceilalți pași, și să ierți cui ți-a greșit. Dumnezeu îți dă mai mult decât iertarea Sa. Câteva dintre darurile Lui sunt: dragostea, pacea, bucuria, un scop și un sens în viață, nenumărați frați și surori în credință etc. – dar nu vei primi nimic, fără a primi mai întâi iertare. Iertarea păcatelor este ușa spre toate celelalte binecuvântări ale lui Dumnezeu.

Două căi – două posibilități

Să mai aruncăm încă o ultimă privire asupra celor trei cruci. Vedem două căi, două posibilități. Unul dintre bărbații răstigniți este pierdut veșnic, deoarece el n-a vrut iertarea. El s-a autojustificat, și a fost primul dintre cei con-

damnați veșnic. Celălalt condamnat a acceptat crucea. El a căutat iertarea, și s-a încrezut în Domnul Isus, care dă viața veșnică. El a fost primul dintre cei mântuiți. Ce Dumnezeu măreț, care face ca un criminal, un tâlhar iertat, să ajungă primul în cer! Iar în mijloc Isus, cel răstignit. La El se despart căile și se decide totul. Și în viața ta.

Doamne, adu-Ți aminte de mine!

S-a întâmplat la Moscova, la teatrul de stat. Era în timpul erei Hrușciov. Erau prezenți acolo toți șefii Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Hrușciov și tovarășii lui. Se juca piesa „*Hristos în frac*“. Era o piesă în care era disprețuit și batjocorit Isus Hristos și tot ce aparține de creștinism. Pe scenă erau călugărițe și călugări beți și desfrânați, iar tot ceea ce era sau vrea să fie sfânt, era împrășcat cu noroi. Totul! Era îngrozitor. Era ca în iad. Era cea mai mare înșelătorie.

Iar personajul principal, *Alexandru Rostovțev*, un artist susținut personal de *Hrușciov*, pe care-l aștepta o frumoasă carieră, juca rolul principal: *Hristos în frac*. El trebuia să citească din evanghelia după Matei, predica de pe munte. La un anumit pasaj, trebuia să arunce Biblia, și să strige: „*Dați-mi fracul!*“ Adică, cu alte cuvinte, nu m-ai vreau să-I urmez lui Dumnezeu, nu mai vreau să fiu sărac, nenorocit și învins, nu mai vreau să depind de Duhul Sfânt, ci vreau să sărbătoresc acum carnea, să-mi trăiesc viața și să mă distrez, vreau să las lui Dumnezeu cerul, iar eu să preiau pământul.

Însă Rostovțev, în rolul principal, citea mai departe predica de pe munte. El citea, și nu se mai oprea din citit. Iar toți cei care erau în sală au observat că nu acesta era

rolul lui. El citea însă ceea ce *trebuia* să fie citit. El fusese dintr-odată străpuns de Cuvântul lui Dumnezeu. Oare și-a amintit el de zilele din copilăria sa? Sau de rugăciunile mamei sale? Nu știu. Cred că fusese convins de Duhul Sfânt să fie un martor înaintea conducerii imperiului sovietic (*n. trad.: sursa germană: Willi Hofsummer, Povestiri, vol. 1, Editura Matthias-Grünewald*).

El a citit predica de pe munte până la sfârșit. În încheiere, el a mai spus o frază. Iar această frază a mai fost spusă cândva pe pământul acesta de un om, și nu degeaba. El a spus: „*Doamne, adu-ți aminte de mine, când vei veni în împărăția Ta!*“ Eu cred că și el a primit promisiunea făcută criminalului de pe cruce: „*Astăzi vei fi cu Mine în rai.*“

Cât despre Rostovțev, nu știm ce s-a mai întâmplat. El n-a mai apărut niciodată – nici pe scenă și nici în societatea culturală rusă. El a dispărut de azi pe mâine. Însă mărturia lui a rămas. Ea a fost o îmbărbătare pentru mine. Iar acum ai citit-o și tu. Nu vrei să urmezi exemplul lui? Întoarce-te la Dumnezeu! Caută iertarea Lui! Încredințea-ți viața Lui Isus, și urmează-I Lui!

Să trăiești – însă pentru ce?

„Atunci s-a apropiat de Isus un om, și I-a zis: Învățăto-
rule, ce bine să fac, ca să am viața veșnică? El i-a răspuns:
de ce mă întrebi, ce bine? Binele este Unul singur. Dar dacă
vrei să intri în viață, păzește poruncile. Care? – i-a zis el. Și
Isus i-a răspuns: să nu ucizi, să nu preacurvești, să nu furi,
să nu faci o mărturie mincinoasă, să cinstești pe tatăl tău și
pe mama ta; și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.
Tânărul I-a zis: toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din
tinerețea mea; ce-mi mai lipsește? Dacă vrei să fii desăvâr-
șit, i-a zis Isus, du-te de vinde ce ai, dă la săraci, și vei avea
o comoară în cer. Apoi vino, și urmează-Mă! Când a auzit
tânărul cuvintele acestea, a plecat foarte întristat, pentru că
avea multe averi.“ (Matei 19:16–22)

„Când aveam 6 ani am avut pojar
Când aveam 14 ani a fost război
Când aveam 20 de ani am fost dezamăgiți în dragostea
noastră
Când aveam 30 de ani am avut copii
Când aveam 39 de ani l-am avut pe Adolf
Când aveam 40 de ani zbura deasupra noastră aviația
inamică
Când aveam 45 de ani țara era în praf și cenușă
Când aveam 48 de ani se pusese pe capetele multora o
recompensă
Când aveam 50 de ani ne-am revenit
Când aveam 59 de ani aveam bunăstare

*Când aveam 60 de ani aveam pietre la ficat
Când aveam 70 de ani ne trăisem viața.*“

O cronică de Rudolf Otto Wiemer⁴

De ce trăiesc eu?

În ultimii 25 de ani am întrebat pe mulți oameni, care este scopul vieții lor; pe pietonii din zona centrală a unui oraș sau pe elevii de la ora de religie. Am fost surprins că mulți nu puteau să dea un răspuns bun. De fapt, am fost îngrozit de răspunsurile lor. Unii erau de părere că nu există un scop universal al vieții, pentru toți oamenii. Ei erau de părerea lui Beckett⁵, care afirmă că rațiunea vieții este irațională. Fiecare poate să dea o rațiune, un sens vieții sale. Unii tinerii vedeau rațiunea existenței lor în distracție, în timp ce alții vorbeau adesea de „împlinirea datoriilor“ și despre „o lume mai bună după aceasta“.

Bineînțeles că astfel de sondaje nu sunt reprezentative. În orice caz, eu personal cred că majoritatea oamenilor vor să realizeze ceva. Și atunci muncesc, muncesc și iar muncesc, spre a realiza ceva; însă din cauza duratei mari de timp acordată muncii, nu mai realizează nimic. Nu se mai regăsesc pe ei înșiși. Nu mai au timp pentru cei din jurul lor – și cu atât mai puțin pentru Dumnezeu. Privit superficial, se pot observa succese materiale vizibile. Automobilele sunt tot mai mari, mai puternice și mai rapide, concediile se petrec tot mai departe de casă. Este însă bunăstarea sensul vieții?

---

4 (Rudolf Otto Wiemer: Propoziții temporale. În Krusche, Dietrich & Krechel, Rudiger: Parodie. Poezie concretă la cursul de germană, ca limbă străină, Bonn; Inter Nationes)

5 (Samuel Barclay Beckett, scriitor irlandez, 1906–1989)

Bogăția nu este automat bogăție

Am auzit despre opt bărbați, care s-au întâlnit în anul 1928, într-un mare hotel din Chicago. Acei multimilionari controlau atunci mai mult capital decât ministerul american de finanțe. Însă viața oamenilor nu trebuie apreciată decât la sfârșitul ei. Biblia spune: „*Luați seama la sfârșitul vieții lor ...*“ (Evrei 13:7) Oamenii aceia și-au terminat viața astfel: unul a falimentat în străinătate, altul trăia la sfârșitul vieții lui din împrumuturi, al treilea a trebuit să fie grațiat de o condamnare, spre a putea muri acasă, iar al patrulea a murit în pușcărie. Ceea ce reprezintă 50 de procente. Iar ceilalți patru? Ei s-au sinucis.

Dacă vreau să fac bilanțul, nu pot decât să spun: „Oameni bogați – săracii de ei!“ În țara noastră sunt milioane de oameni, care, pentru nimic în lume, nu aș vrea să fiu în locul lor. Pentru că viața bogată a cuiva nu se recunoaște după piscina sau covoarele persane pe care le are, ci după cum se comportă el în situații de criză, mai ales în criza crizelor: criza morții. Însă la cei mai mulți dintre ei nu se constată decât o sărăcie lucie, o resemnare, o răzvrătire, blesteme sau pur și simplu o muțenie.

Întrebarea referitoare la viața veșnică

Cred că și noi putem să învățăm de la tânărul bogat, care a venit la Domnul Isus. El era bogat, foarte bogat. Cum de s-a interesat el de viața veșnică? Este clar că el a constatat că deținerea lucrurilor materiale nu puteau stinge setea sufletului lui. Biblia spune: „*Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?*“ (Matei 16:26)

„[Dumnezeu] ... a pus în inima lor [oamenilor] chiar și gândul veșniciei ...“ (Eclesiastul 3:11) Acesta este singurul motiv pentru care noi, creația Lui, nu putem fi satisfăcuți cu lucrurile din lume, lucrurile trecătoare. Numai Isus Hristos poate să satisfacă pe deplin setea sufletului tău. Ca și atunci, când El era pe pământul acesta, El cheamă și astăzi pe oameni la El: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați; și Eu vă voi da odihnă pentru sufletele voastre.*“ (Matei 11:28)

De ce numai Isus poate să dea sens vieții noastre

Până la învierea Sa, cimitirul a fost stația finală a vieții. Sensul vieții trebuia căutat în viața pământească. Prin învierea Sa, Isus Hristos a străbătut zidul morții. El a lărgit orizontul mormintelor. Pavel exprimă lucrul acesta astfel: „... *dar care a fost descoperit acum, prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, care a distrus moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.*“ (2 Timotei 1:10) De atunci, pentru orice om este posibilă o viață din belșug, deplină. Biblia ne arată originea noastră, încotro ne îndreptăm și de ce trăim pe pământul acesta: Orice om mântuit poate să trăiască cu și pentru Dumnezeu. Această perspectivă biblică dă valoare fiecărei vieți omenești. Poate să trăiască pentru Hristos un invalid, tot așa ca și un manager încununat de succes. Fiul lui Dumnezeu vrea și poate să dea un sens și vieții tale. Moartea și învierea Sa sunt evenimentele centrale ale istoriei omeniirii. Crede Cuvântul Său! Fă din Isus punctul central al vieții tale!

Întrebarea referitoare la vină

Tânărul bogat a pus o întrebare minunată, însă ea include o nuanță negativă: „*Învățătorule, ce să fac [eu] ...?*“ După câte se vede, el a vrut să-și câștige singur cerul. Mai multe rugăciuni, mai multe milostenii, donații mai mari – și atunci Dumnezeu va fi mulțumit. Să fim cinstiți. Noi, oamenii căzuți în păcat, avem înăscut în noi gândul meritului nostru, iar el este și mai mult susținut prin societatea noastră, care ne apreciază după rezultatele noastre.

Isus Hristos i-a răspuns dur: „*Numai unul este bun ...*“ Prin aceste cuvinte, El S-a referit la Dumnezeu, Tatăl Său ceresc. Aceasta înseamnă: nici un om nu este bun prin natura lui. În locul acesta fiecare trebuie să ia o decizie fundamentală: Vreau să cred ce spun umaniștii, care propagă mereu că în esența lui omul este bun? Vreau să cred șoptirile inimii mele, care declară că eu sunt cumsecade? Sau sunt gata să-L cred pe Dumnezeu? Cuvântul Său spune clar.

„... *întocmirile gândurilor din inima omului sunt rele, din tinerețea lui ...*“ (Geneza 8:21)

„*Nu este niciun om neprihănit, nici unul măcar ... Nu este niciunul care să facă binele, nici unul măcar ...*“ (Romani 3:10,12)

„... *Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac; ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac.*“ (Romani 7:19)

Cine este sincer cu el însuși, într-o zi va constata că și cele mai nobile fapte ale lui sunt mânjite de păcatul mândriei.

Mântuitorul a vrut să-l ajute pe tânărul bogat. L-a privit și l-a iubit – se spune în textul paralel din evanghelia

după Marcu. Însă cum putea El să-i arate că viața lui era plină de păcat?

Oglinda poruncilor

Există o oglindă incoruptibilă, care ne arată așa cum suntem în realitate înaintea lui Dumnezeu: poruncile lui Dumnezeu, care ne descoperă etalonul Lui sfânt. De aceea, în discuția lor, Hristos i-a pus în față oglinda poruncilor divine. Vrei să privim împreună în oglinda aceasta?

Porunca a șasea: „*Să nu ucizi.*“ Mulți oameni răspund imediat: „Eu n-am omorât pe nimeni.“ Eu întreb: „*Ești sigur?*“ Biblia spune: „*Oricine urăște pe fratele său, este un criminal ...*“ (1 Ioan 3:15) Sau ce spui despre sutele de mii de avorturi anuale? Eu nu pot exclude faptul că una dintre cititoarele acestei cărți are o vină în privința aceasta – chiar dacă ea a fost forțată să o facă.

Porunca a șaptea: „*Să nu preacurvești.*“ Aici nu este vorba numai de un adulter deja comis. Păcatul începe încă din inimă. În predica de pe munte se spune: „*Dar Eu vă spun, că oricine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.*“ (Matei 5:28) Această poruncă condamnă pe toți bărbații – inclusiv pe mine – cât și pe multe femei. Dar se merge și mai departe. Dumnezeu consideră aici drept păcat consumul de imagini, cărți și filme pornografice. Păcătuiește și acela care are o relație înainte de căsnicie sau extraconjugală. Nici homosexualitatea nu corespunde vocii lui Dumnezeu (Romani 1:24–27). Oglinda aceasta este incoruptibilă.

Porunca a opta: „*Să nu furi.*“ Această poruncă nu se referă numai la furt sau la atacul unei bănci, ci și la munca la negru sau la declarația incorectă a veniturilor la de sec-

ția financiară. Tot așa, și folosirea programelor de calculator fără licență este tot un furt.

Porunca a noua: „*Să nu depui mărturie falsă.*“ Câte minciuni nu spune un om în cursul vieții lui, câte adevăruri pe jumătate sau minciuni necesare?! Unii trăiesc chiar într-o permanentă minciună. Minciuna este păcat. În plus, mărturia falsă ne face întotdeauna să fim aproape de Diavolul, care este numit de Biblie tatăl minciunii (Ioan 8:44).

Porunca a patra: „*Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta...*“ Ce înseamnă părinții tăi pentru tine? Sau cum vrei să îndrepti un cuvânt rău, pe care l-ai spus cândva către mama ta? Viața înseamnă a desena, fără să poți folosi o gumă. Orice linie rămâne.

Iar în final, Fiul lui Dumnezeu rezumă aceste cinci porunci, care toate se referă la relațiile dintre oameni, într-o singură propoziție: „*Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși.*“

Ca și tânărului iudeu de atunci, Isus Hristos vrea să ne ajute și nouă, celor care trăim astăzi. Cuvintele Lui dor. Dar ele sunt adevărate. Ești gata să te supui normei sfinte a lui Dumnezeu? Sau respingi diagnosticul Său? Așa cum a constatat cineva odată: „*Adevărul este o băutură amară; cui îl spune, i se mulțumește rar; iar stomacurile bolnave ale unor oameni nu-l pot suporta nici diluat.*“ Ce să facem cu vina noastră?

Isus Hristos a rezolvat și problema vinii

Ai fost tu de față când L-au răstignit pe Domnul gloriei? Te gândești: Cum aș fi putut fi eu de față? Toate acestea s-au întâmplat acum 2000 de ani, pe un alt continent. – Și totuși am fost prezenți și noi, și eu și tu. Noi am fost

prezenți în cuiele care I-au pironit mâinile și picioarele. Am fost prezenți în cununa de spini, pe care I-au apăsato pe frunte. Și, în final, am fost prezenți în strigătele batjocoritoare ale mulțimii înfuriate, care a strigat: „*Răstignește-L! Răstignește-L!*“ Noi am fost prezenți cu vina și păcatele vieții noastre. De când Isus Hristos a strigat pe cruce: „*S-a isprăvit!*“ [*S-a împlinit!*], răsună permanent în lumea aceasta propoziția: „*Vreau să-ți iert vina.*“

Neprihănire dăruitoare

Pe dealul Golgota s-a întâmplat ceva unic: neprihănirea cerută de Dumnezeu, cu care am luat cunoștință privind în oglinda poruncilor Lui, s-a transformat într-o neprihănire dăruitoare. Dacă vorbind în mod figurativ, te pleci „sub cruce“, îți recunoști vina și te bazezi pe lucrarea împlinită prin jertfa lui Hristos, atunci Dumnezeu îți va ierta păcatele (1 Ioan 1:9). Dumnezeu te va „îndrepătăți“, adică te va considera neprihănit, drept. El te va „grăția“. El te va face gata, te va pregăti pentru cer. Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a rezolvat pentru totdeauna, unic și incomparabil, problema vinii tale.

Se zice că Luther ar fi spus cândva: „*Păcatul are două locuri: fie el se află pe Hristos, fie îți atârnă de gât și te trage în pierzare.*“ Te întreb acum: Știi dacă vina ta este iertată?

Niciun sfârșit fericit – sau totuși?

M-am referit până acum la ce a întreat tânărul bogat, iar acum mă refer la ce răspunde Hristos: „*Dacă vrei să fii desăvârșit ...*“ Expresia folosită în Biblie „să fii desăvârșit“ nu înseamnă „să fii perfect“ sau „să nu ai nicio greșeală“, ci să aparții pe deplin lui Hristos, cu toate păcatele și gre-

șelile tale. Aceasta va fi întrebarea decisivă pe patul tău de moarte – nu ce-ți aparține ție, ci: Cui aparții tu? Aparține viața ta lui Isus Hristos? Dacă nu, atunci predă-te Lui, cu tot ce ai – trecutul, prezentul și viitorul tău. Încredințează-ți viața Lui (Ioan 1:12–13). Fă-L pe El Domnul vieții tale, și urmează-I Lui!

Tânărul bogat a crezut că el a păzit, a împlinit toate poruncile. În final se vede clar că el nu a împlinit nici măcar prima poruncă: „*Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău ... să nu ai alți dumnezei afară de Mine!*“ (Exod 20:2–3) El și-a iubit averea mai mult decât pe Dumnezeu. Bineînțeles că cei credincioși au voie să aibă avere. Întrebarea este cine este pe primul loc în viața noastră: Dumnezeu sau lucrurile materiale?

Tânărul bogat a plecat întristat de la Domnul Isus. Este surprinzător. El s-a aflat la adresa potrivită (la Hristos), a pus întrebarea potrivită (referitoare la viața veșnică) și a primit răspunsul potrivit – însă el a luat o decizie nepotrivită, greșită. El l-a părăsit pe Mântuitorul care-l putea mântui. Fiecare secundă din viața noastră fără Hristos este o secundă pierdută. Din secunde se adună minute, ore. Din ore se formează zile, săptămâni, luni, iar în final ani. Din anii pierduți se poate ajunge la o viață pierdută; iar dintr-o viață pierdută – că vrei sau că nu vrei – se ajunge la o veșnicie pierdută.

Însă tocmai aceasta nu trebuie să ți se întâmple ție. Tocmai de aceea cartea aceasta, de aceea capitolul acesta. Prin moartea Sa de pe cruce, Isus Hristos a rezolvat problema vinii tale. Prin învierea Sa, El a răspuns întrebării referitoare la viața ta. Tot ce trebuie să faci, ca să-ți rezolvi problema mântuirii, depinde de tine. Întoarce-te de pe

calea ta greșită – fie o cale religioasă sau una nelegiuită – și
predă-ți viața lui Isus Hristos! Atunci vei avea parte de un
sfârșit fericit. El a promis viață din belșug (Ioan 10:10). Să
nu te mulțumești cu mai puțin decât cu atât.

Mai există un viitor?

„Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului: mâncau, beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți. Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, se va întâmpla la fel: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau; dar în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer, și i-a pierdut pe toți. Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului. În ziua aceea, cine va fi pe acoperișul casei, și își va avea vasele în casă, să nu se coboare să le ia; și cine va fi pe câmp, de asemenea, să nu se mai întoarcă. Aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot. Oricine va căuta să-și scape viața, o va pierde; și oricine o va pierde, o va găsi. Vă spun că în noaptea aceea, doi inși vor fi în același pat; unul va fi luat și altul va fi lăsat; două femei vor măcina împreună; una va fi luată și alta va fi lăsată.“ (Luca 17:26–35)

Pe zidul dintr-un mare oraș german era scris cu vopsea: „*Gândește-te la viitor – dăruiește sicrie!*“ Mulți tineri spun: „*Opriți lumea; vrem să ne dăm jos!*“ Filozofia vieții grupurilor punk-rock sună: *No future!* Niciun viitor! Dacă nu mai există nicio speranță pentru mâine, atunci nici ziua de astăzi nu are niciun sens.

Lumea noastră se întunecă tot mai mult. A dispărut optimismul nelimitat referitor la viitor. Dispare fantezia și se răspândește tot mai mult grija și îngrijorarea. Materiile prime se împuținează, poluarea mediului înconjurător și gaura de ozon cresc, iar populația globului explo-

dează. Cutremurele și foamea ne determină să avem o perspectivă sumbră. Însă cu cât se va întuneca mai mult lumea aceasta, cu atât mai mult vor ține capul sus creștinii, adevărații creștini, căci ei știu că mântuirea lor se apropie. Isus Hristos va reveni. Biblia o exprimă astfel: „*Căci noaptea aproape că a trecut, iată că se apropie ziua.*“ (Romani 13:12)

În Noul Testament este vorba de 300 de ori despre revenirea lui Isus. Unul dintre mesajele importante din Noul Testament este revenirea Sa.

Însă unii dintre contemporanii noștri de-abia pot crede că Hristos a venit cândva pe pământ, iar tot aceiași oameni pot crede enorm de greu, când aud că El va reveni. Și ei întreabă: „*Există vreun semn în sensul acesta?*“ Da, există destule. Vreau să amintesc numai câteva dintre ele.

1. Înainte de revenirea lui Isus Hristos va crește amăgirea religioasă

Mulți sunt astăzi amăgiți de formele și ofertele false de mântuire. Mulți contemporani sunt fascinați de yoga, meditația transcendentă și dinamica în grup. Alții își caută mântuirea lor în antropozofia lui Rudolf Steiner, iar alții acceptă ofertele gălăgioase ale filozofiei *new-age* (era nouă). Însă toate aceste oferte sunt căi complet false, deoarece ele nu pot rezolva definitiv problema principală a vieții noastre, și anume, vina. Lucrul acesta a fost recunoscut chiar și de poetul german Schiller: „*Cel mai mare rău este vina.*“

Biblia avertizează cu privire la amăgirea care va veni. Pavel scrie: „*Nimeni să nu vă amăgească în vreun fel ...*“

(2 Tesaloniceni 3:3) Iar eu adaug: nici nenumăratele secte. Acestea se pot recunoaște așa de ușor:

- ◆ Ele mai au alături de Biblie alte descoperiri suplimentare.
- ◆ Ele mai au alături de Isus Hristos alte forme de mântuire.
- ◆ În afară de membrii lor, nu este nimeni și nu are nimeni dreptate; numai ei ajung în cer.

2. Al doilea semn al revenirii lui Isus este un materialism absolut

Oamenii vor trăi numai în domeniul vizibil, trecător. Însuși Hristos a prezis: va fi ca în timpul lui Noe și Lot. Biblia ne spune că în timpul lui Noe oamenii erau firești. Aceasta înseamnă că ei aveau o concepție materialistă. Erau orientați numai către lumea aceasta: dacă-i posibil, să lucreze cât mai puțin, să câștige cât mai mult, să aibă cât mai mult timp liber și cât mai multe distracții.

Iar când Noe le predica: „*Dumnezeu este sfânt. El va judeca lumea aceasta. Pocăiți-vă și onorați-L!*“, atunci ei răspundeau: „*1,80 m adâncime, după care se termină totul. Nu s-a pocăit niciunul. Să trăiești vesel și să mori fericit, înseamnă să-i strici Diavolului afacerea. Va veni o judecată? Prostii! Bunul Dumnezeu nu este atât de aspru, așa cum spun adesea unii predicatori.*“ Iar Dumnezeu? În viața lor nu Se mai putea vedea deloc Dumnezeu. Locul Lui îl luase eul propriu.

Te rog să nu mă înțelegi greșit. Bineînțeles că omul are necesități naturale. Însă pe timpul lui Noe, ei doar mâncau, beau și se căsătoreau. Acesta este materialism pur.

În primul secol din cel de-al treilea mileniu, în Germania, situația nu se deosebește prea mult de cea din timpul lui Noe. Nu puțini contemporani trăiesc după principiul: zi de muncă cât mai scurtă, în sfârșit acasă, televizor, sticla de bere, fotbal.

Alexandru Soljenițin, laureatul premiului Nobel, scria: „*Ne aflăm la marginea unei mari prăbușiri istorice, a unui potop care va înghiți întreaga civilizație ... Societatea modernă este hipnotizată. Ea trăiește în autoînșelare și iluzii, și a pierdut simțul pentru pericol. Dependentă de materialism, ea se închină produselor bunăstării și ale distracțiilor. De aceea, nu mai este capabilă să sesizeze ceea ce se îndreaptă vijelios spre ea.*“

Împotriva curentului

Vrei să știi cum a fost cruțat atunci Noe de filozofia materialistă? În timp ce toți ceilalți din jurul lui trăiau după principiul: „*Trudesc, trudesc și fac căsuțe, dar mă uit și la fătuțe.*“ (»Schaffe, schaffe, Häusle baue und trotzdem nach de Mädle schau« [*n. trad.: zicală din sudul Germaniei*]), și în general făceau ce vreau, Noe a făcut tot ceea ce-i porunca Dumnezeu. Iar Dumnezeu i-a poruncit să facă o lucrare extraordinară: să facă o corabie, primul vapor transoceanic uriaș. Ea avea cca. 150 m lungime, 25 m lățime și 15 m înălțime. Apropo, numai în secolul al XIX-lea au fost în stare oamenii să construiască un vapor asemănător. Într-adevăr, arca a fost lucrarea secolului. Deși Noe nu cunoștea tehnica staticii sau a construcției navale, el a crezut și a ascultat. Noe a făcut tot ceea ce i-a poruncit Dumnezeu, și anume, până în cel mai mic amănunt.

Am auzit odată pe cineva, care a prezentat plastic scena construcției corăbiei. Când Noe împreună cu fii lui au tăiat primii copaci, au venit scepticii și l-au întrebat: – „*Bună ziua, dle Noe, ce faci aici?*“ – „*Construim o corabie.*“ – „*Cum, pe uscat? Există șantiere navale și pe uscat? De ce nu iei cel puțin stejar german original?*“ – „*Nu, ... brad. Așa a spus Dumnezeu!*“

Apoi au venit raționaliștii: „*Unde este cârma corăbiei?*“ La care Noe le-a răspuns: – „*Nu există.*“ – „*Ce, ești nebun? O corabie fără cârmă?*“ Însă Noe făcea tot ce-i poruncea Dumnezeu.

Următorii care au venit au fost umaniștii: – „*Ce zici Noe? Va pieri lumea?*“ – „*Da.*“ – „*Prostii. Ceva mai multă cultură ... Ceva mai mult Goethe ...*“ Însă Noe făcea tot ce-i poruncea Dumnezeu. Într-o bună zi, corabia a fost gata. Noe a intrat în corabie, împreună cu familia lui și o parte din toate animalele care trăiau pe pământ și în aer.

Au apărut și ultimii batjocoritori:– „*Acum am înțeles. Faci aici o grădină zoologică, și vrei să încasezi bani la intrare.*“ Noe nu s-a lăsat însă amăgit. El a făcut tot ce-i spunea Dumnezeu.

Exact pe aceeași cale pot fi înfrânte ispitele materialismului – prin aceea că-ți predai viața în întregime Fiului lui Dumnezeu, și spui: „*De acum încolo viața mea Îi va aparține lui Dumnezeu: timpul meu, banii mei, puterea mea, talentele mele; încredințez totul Domnului.*“ Iar dacă cauți împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, atunci viața ta se va îmbogăți, și anume, într-un fel în care până acum nici nu ți-ai putut imagina.

Două linii paralele

În lumea aceasta nu există decât „dezvoltări“ negative. În mijlocul tuturor tulburărilor și ispitelor, Dumnezeu cel viu Își formează împărăția Sa. În pilda neghinei, Hristos i-a învățat pe ucenicii Săi că grâul și neghina cresc împreună (Matei 13:24–30). În lumea aceasta trebuie să ajungă totul la maturitate. Răul se maturizează pentru judecată, însă se maturizează și binele. Două linii care merg paralel. În lume întunericul devine tot mai gros. Necredința se răspândește tot mai mult, iar tot ceea ce este anticristic devine și mai impertinent. Însă creștinii își ridică privirile în sus, pentru că se apropie ziua revenirii lui Hristos. Atunci când Domnul S-a despărțit de ucenicii Săi, El le-a spus: *„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.“* (Ioan 14:1–3) Așadar credincioșii nu sunt mângâiați cu lumea cealaltă, ci ei sunt mângâiați din lumea cealaltă. Aceasta este mângâierea credincioșilor adevărați. Credincioșii sunt copiii speranței.

Se termină absolut totul?

În predicile mele mă adresez câteodată direct celor care-L combat pe Dumnezeu: *„Prietenii mei atei, ce speranță aveți voi? Pentru voi se sfârșește totul la moarte. Ba mai mult, trebuie să se termine totul, căci altfel vă veți trezi înșelați. Însă vă înșelați, pentru că voi nu cunoașteți nici Scriptura și nici puterea lui Dumnezeu. Realitatea este că nu se sfârșește totul la moarte, ci numai unele lucruri. Acolo*

unde vei fi tu, nu te vei mai putea ruga, nu vei mai putea citi Biblia, nu vei mai fi invitat la evanghelizări, acolo nu mai există iertare de păcate, acolo nu te mai poți pocăi, și acolo nu mai există într-adevăr nicio salvare.“

Aici este timpul de semănat – acolo de recoltat. Creștinii vor vedea acolo în cine au crezut. Va fi minunat. Ateii vor vedea însă ceea ce ei n-au crezut – iar lucrul acesta va fi groaznic. De aceea, informațiile Bibliei referitoare la viitor sunt în același timp și o puternică chemare la pocăință. Noul Testament învață: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară **o singură dată**, iar după aceea vine judecata [nu există nicio reîncarnare!], tot așa Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.“ (Evrei 9:27–28)

Așteptându-L pe Hristos

Spune, Îl aștepti tu pe Hristos? Apartține viața ta pe deplin Lui? Te bucuri de revenirea Sa? Sau te temi de ea? Dacă ești sincer cu tine însuși și înaintea lui Dumnezeu, atunci mai există o scăpare pentru tine. Imaginează-ți că Isus Hristos ar reveni astăzi. El ar sta înaintea ta, însoțit de milioane de îngeri, cu fața Sa strălucind ca soarele, picioarele ca fierul înroșit. Ar putea El să te ia și pe tine ca proprietatea Sa, în locuințele pregătite de El? Sau va trebui să te lase în urmă, ca necredincios sau ca un om autojustificat, și vei fi pierdut veșnic? Poți să-ți răspunzi singur în inima ta.

Creștinii sunt adevărații „advențiști“ [n. trad.: lat.: *adventus* = *sosire*, (*re*)*venire*], adică ei sunt oamenii care

așteaptă revenirea Sa. Ei nu mai trăiesc în zorii mohorâți ai judecății viitoare, ci în zorii strălucitori ai veșniciei. Isus Hristos va reveni. Domnii lumii acesteia se duc; Domnul nostru vine!

Când va reveni Fiul lui Dumnezeu, atunci El Își va lua Biserica Sa la El în cer. Mai întâi vor învia toți creștinii ultimelor mii de ani, iar apoi Domnul va transforma într-o clipă pe creștinii care vor trăi în timpul acela, și îi va lua la El pe toți. Aceasta înseamnă că va exista o generație a Bisericii care nu va muri, ci care va fi răpită, luată din starea vie de pe pământul acesta. Lucrul acesta se poate întâmpla în generația noastră. Nu este ceva extraordinar? Însă nu vor fi răpiți creștinii cu numele, nici creștinii tradiționali, fără viața din Dumnezeu, ci numai aceia care s-au pocăit de păcatele lor și și-au dăruit Lui viața lor; oamenii pocăiți, care au avut parte de iertarea vinii lor, al căror nume este scris în cartea vieții.

Marea despărțire

Ești și tu printre aceia? Sau te prefaci numai că ești evlavios? Vreau să-ți mărturisesc: eu mă bucur cu privire la ziua aceea. Știi de ce? De mai mult de 25 de ani eu trăiesc în credința în Isus Hristos. După pocăința mea, am petrecut zilnic un timp cu El în rugăciune. I-am dedicat mult timp și Îl iubesc ca pe cel mai bun prieten al meu. Da, El a devenit viața mea. De dragul Lui am renunțat la serviciul meu și prietenii mei din trecut. Căci este cu mult mai prețios ceea ce mi-a dăruit El.

Însă eu nu L-am văzut. Am cu El un fel de „logodnă prin telefon“. Nu crezi că mă bucur să fac cunoștință cu El, să-L văd față în față? Pe Acela care-mi iubește sufletul? Eu

îmi iubesc soția și copiii. Îmi place și ce lucrez. Însă când va veni El, vreau să părăsesc totul, și să intru în adevărata viață.

Care este starea ta? Vrei să intri în zorile mohorâte, fără Luceafărul de dimineață?

Isus Hristos spune (citat liber): „În noaptea aceea ... două femei vor măcina la moară ... [sau vor lucra într-o firmă ...], una va fi luată, iar alta lăsată ... în noaptea aceea, vor fi doi într-un pat, unul va fi luat, iar altul va fi lăsat ...”

Știi ce înseamnă aceasta? Când va reveni Isus Hristos, pentru răpirea Bisericii Sale, atunci neghina va fi despărțită de grâu. Va fi despărțită în două societatea, familia, chiar soțul de soție. Fiul lui Dumnezeu Își ia Mireasa Sa în cer. Credincioșii vor ajunge la țelul vieții lor, adică la Domnul lor. Cea mai sigură dată istorică a viitorului este revenirea lui Isus Hristos. Va rămâne în urmă pe pământ o omenire necredincioasă, care se îndreaptă spre timpul necazului cel mare, al judecății lui Anticrist.

Salvat sau pierdut?

Când în anul 1912, transoceanicul Titanic s-a lovit de un ghețar, lângă insula Terranova, (eng.: Newfoundland) și s-a scufundat în nici trei ore, știrea s-a aflat în Anglia numai a doua zi. Rudele pasagerilor s-au strâns în fața șantierului naval de la Liverpool. Pe zidul frontal al clădirii au fost puse două afișe mari. Din când în când veneau lucrători din birou și lipeau pe ele bilete cu numele pasagerilor. Și în funcție de afișul pe care se lipeau biletele, în mulțime se chiuia, curgeau lacrimi de bucurie și îmbrățișări – sau domnea o surprindere paralizantă și disperare.

Căci pe unul din afișe era scris „Saved“ (salvat), iar pe celălalt „Lost“ (dispărut, pierdut).

Sunt convins că unul din aceste două cuvinte vor sta odată și deasupra vieții noastre. Nu bogat sau sărac, nu sănătos sau bolnav, nu evanghelic sau catolic – ci *salvat* sau *pierdut*. De aceea, grăbește-te și scapă-ți sufletul! Nu este timp de pierdut, trebuie să te pocăiești. Crede Cuvântul lui Dumnezeu, și primește-L pe Isus Hristos ca Mântuitor și Salvator. Dacă Dumnezeu ți-a vorbit, atunci răspunde-I. *Mâine* este cuvântul la modă al Diavolului. Isus Hristos spune: „*Căci astăzi trebuie să intru în casa (viața, inima) ta.*“

Ce înseamnă a fi creștin?

„Oricine crede că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu ... Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.“ (1 Ioan 5:1,12)

Cine este creștin? Părerea generală este că creștin este acela care este botezat, care merge la biserică și plătește impozitul pentru biserică. Bineînțeles că răspunsul acesta este mai mult sau mai puțin nebulos. Dacă am întreba: *„Cine este o doctoriță? Sau cine este un mecanic auto?“*, atunci definiția nu ne-ar cauza probabil niciun fel de dificultate. În ceea ce privește întrebarea *„Ce înseamnă a fi creștin?“*, este cu totul altceva. Pot eu să trăiesc ceva, ceea ce nu pot explica? Pot eu să trăiesc ceva, ceea ce eu nici nu cunosc?

Imaginează-ți că trebuie să îți se trateze un dinte. Iar după câteva lucrări dureroase la un dinte, stomatologul ar constata că nu a tratat dintele care trebuia. Te-ai bucura? Însă dacă tratezi un alt dinte, nu este așa de periculos. Însă știm că stabilirea unui diagnostic greșit, în alte domenii și situații, a costat chiar viața. O părere falsă cu privire la „a fi creștin“ poate împiedica pe cineva să găsească adevărata credință; iar aceasta ar însemna că el a trăit degeaba. Ba chiar mai rău. Dacă este înțeles greșit faptul de „a fi creștin“, lucrul acesta îi costă pe oameni viața veșnică și părtășia cu Dumnezeu. Poate este mai bine să pun mai întâi întrebarea în sens invers.

Ce înseamnă a nu fi creștin?

Este cineva creștin, dacă frecventează serviciul divin duminical?

Nu. Frecventarea serviciului divin duminical nu face pe niciun om creștin. Însă toți creștinii din lume au dorința să meargă duminica la serviciul divin. Nu pentru că aceasta i-ar face creștini, ci pentru că la un serviciu divin pot auzi Cuvântul lui Dumnezeu, se pot întâlni cu alți creștini, și-și pot folosi darurile lor, spre folosul celorlalți. Însă nu ești creștin că frecventezi din când în când – sau chiar regulat – un serviciu divin.

Este cineva creștin, dacă aparține formal unei biserici sau unei grupări creștine?

Nu. Însă toți creștinii adevărați, după câțva timp se vor înscrie din convingere într-o adunare creștină. În Germania, 75% din populație aparține unei biserici. Însă câți dintre ei sunt creștini numai *cu numele, nu au viața* unui creștin? Cine confundă faptul de „a fi creștin“ cu o biserică, acela a pus un diagnostic greșit.

Este cineva creștin, dacă se străduiește să fie un om gata să ajute și corect, care face multe fapte bune și care caută să nu greșească nimic, să nu se certe cu nimeni?

Nu. Nici lucrul acesta nu este adevărat. În măsura în care depinde de el, orice creștin adevărat va avea dorința sinceră să aibă o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, și să trăiască în pace cu toți oamenii. Este adevărat, un creștin dorește să se comporte față de toți oamenii cu respect și dragoste, indiferent ce rasă, cultură, națiune sau religie ar avea ei. Însă nu atitudinea aceasta

îl face pe un om creștin, ci el se comportă așa, deoarece este creștin. El trăiește după acest principiu. Ceea ce este o mare deosebire. Și bineînțeles, orice creștin adevărat se va strădui să fie milos, ajutând pe ceilalți cu ce poate. Putem noi numi cu adevărat creștin pe orice om care are astfel de calitate? Eu cel puțin am întâlnit oameni care aveau aceste virtuți, dar care se considerau conștient atei. Lucrul acesta nu este așa de simplu.

Lasă-mă să mai amintesc încă o părere foarte răspândită.

Este cineva creștin, dacă trăiește după principiile Bibliei?

Se pare că această părere este cât mai aproape de adevăr. Dar ea are un inconvenient. Pot lua în mod foarte serios principiile etico-morale ale Bibliei, pot împlini porunca iubirii aproapelui, pot să fiu gata să mă jertfesc, pot să ajut săracilor, și totuși să nu fiu un creștin cu adevărat.

Este șocant. A face nu este a fi!

Am văzut odată o maimuță dresată. Era îmbrăcată cu pantaloni și sacou, avea pe cap o bască, și mânca banane cu furculița și cuțitul. Ea era dresată să imite comportarea omului. Era ea pentru aceasta om? Bineînțeles că nu. Tot așa, nimeni nu este creștin, pentru că practică un stil de viață creștinesc și trăiește conform principiilor biblice. A fi creștin este mai mult. A fi creștin este altfel.

Atunci ce ar mai putea fi? Expresia unei fețe strălucitoare? Haine conservatoare? Abstenență în privința alcoolului, nicotinei sau drogurilor? Angajament împotriva stărilor sociale proaste și a distrugerii pădurilor? Sau

este creștin cine a învățat pe dinafară 20 de versete din Biblie?

Esența stării de „a fi creștin”

Știi, toate sunt bune și frumoase. Dar nu este esențialul. Ce înseamnă a fi creștin? Care este esența lui? Care este secretul unui creștin? Prin ce se deosebește el în mod *esențial* de un necreștin? Prin ce se deosebesc cei căsătoriți, de cei necăsătoriți? De regulă, în multe lucruri exterioare. Poate unii poartă o verighetă, ceilalți nu. Unora li se oprește mai puțin din salariu, celorlalți mai mult. Unii poate au o casă, ceilalți nu. Este aceasta esența? Dacă sunt căsnicii trainice, atunci, după părerea mea, ei se deosebesc în următoarele puncte esențiale: cei doi se iubesc și au încredere unul în celălalt; ei au semnat un contract de căsătorie între ei. Căsnicia este o legătură personală.

Și tocmai acesta este punctul decisiv la un creștin. A fi creștin înseamnă să ai o legătură personală cu Isus Hristos, o părtașie vitală voită cu Hristos. Ioan, martorul ocular al vieții lui Isus, scrie în epistola sa către creștinii din primul secol: *„Oricine crede că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu ...”* (1 Ioan 5:1)

Alături de nașterea pământească, intrarea în lumea aceasta, trebuie să ajungi la o naștere spirituală, naștere din nou, să intri în lumea lui Dumnezeu. Iar lucrul acesta se produce prin credință. Totul depinde de credință.

Un credincios este unul care crede, care se încrede în Dumnezeu. Avem noi credință? Căci dacă nu există credință, atunci chiar dacă celelalte lucruri sunt prezente, noi nu suntem creștini adevărați; căci numai prin credință se poate ajunge la o relație personală cu Dumnezeu.

Un creștin crede, și anume, el crede în Isus Hristos. Nu credința în sine mă face creștin. Căci adeptii altor religii cred și ei, dar ei nu sunt creștini, căci credința trebuie să fie în Isus Hristos. Căci așa spune Biblia: „*Oricine crede că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu ...*“ (1 Ioan 5:1)

Valabil sau nu?

În 1990 am fost invitat să predic în sudul Ungariei. Împreună cu mine a fost și soția mea. Când am vrut să trecem în Iugoslavia, ni s-au controlat pașapoartele. La Silvia, soția mea, a fost totul în ordine, la mine nu. Eu nu observasem că îmi expirase pașaportul. Vameșul nu a vrut să vadă un *oarecare* pașaport, ci un pașaport *valabil*. Dacă nu aș fi avut și buletinul (încă valabil), ar fi trebuit să ne întoarcem. Așa s-a rezolvat totul cu bine.

Tot așa este și în cazul credinței. Dumnezeu nu vrea o oarecare credință – spre exemplu, în bunătatea din om sau într-o ființă superioară –, ci El vrea să vadă credința „valabilă“, credința în Fiul Său.

Așadar, un creștin crede în Isus Hristos. El crede că Isus este Hristosul, Mesia, adică Cel stabilit de Dumnezeu ca Mântuitor al oamenilor. Este vorba de credința în Isus, ca Fiul lui Dumnezeu, ca Dumnezeu întrupat (făcut om).

Și este vorba de credința în Isus cel răstignit. Un creștin nu crede că răstignirea lui Isus este o realitate istorică, ci el crede că Isus a murit pentru el personal și pentru vina lui. Aceasta este foarte important.

Iar un creștin crede în Isus cel înviat. Știe că acest Isus a murit, dar și că a înviat, și astăzi trăiește. Prin Duhul Său, El poate să intre în viața sa și să o schimbe. Noi nu avem de-a face cu un Hristos mort, ci cu unul viu. Creștinismul

nu este un cult al morților. Creștinismul este o încredere în Domnul înviat, care astăzi Își trăiește viața Sa minunată în mine. Așadar, nu este vorba despre o credință într-o învățătură sau o dogmă, ci de credința într-o persoană: Isus Hristos. „*Oricine crede că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu ...*“ (1 Ioan 5:1)

Viața este dovada că cineva s-a născut. Pe timpuri, când tații nu aveau voie să intre în sala de naștere (în anumite spitale este interzis și astăzi), ei așteptau afară, nerăbdători să audă primul strigăt al copilului nou-născut. Când îl auzeau, erau mulțumiți; știau că copilul trăiește. Viața este dovada că s-a născut cineva. Iar viața unui creștin este dovada nașterii din nou; Dumnezeu a transformat ceva în om. Viața veche, în centrul căreia nu era Hristos, a trecut. A apărut ceva nou.

Te mai întreb iarăși ceva personal: Crezi tu în Isus Hristos? Te încrezi în El? Îl iubești, ca răspuns la marea Sa dragoste arătată pe cruce? Ai făcut un legământ, un contract cu El?

Devii creștin numai prin Hristos. Nu printr-o ceremonie bisericească sau a unei adunări nou-testamentare; adică: nici prin botezul copiilor mici și nici prin botezul la majorat; nici prin comportarea cetățenească și nici printr-un angajament socio-politic – devii creștin numai prin Hristos.

Ioan continuă în epistola sa, iar câteva versete mai departe scrie: „*Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.*“ (1 Ioan 5:12)

Crezi în Isus Hristos? Nu este obligatoriu să o faci. Dumnezeu nu te va obliga niciodată să crezi. El însă te invită să crezi, vrea să te atragă la El. Ba El chiar suferă

atunci când tu, creatura Lui iubită, trăiești fără o relație reală cu El. Însă El nu obligă. Trebuie să știi un lucru: din punct de vedere moral, tu ești complet responsabil de deciziile tale. Eu și tu trebuie să răspundem într-o zi înaintea lui Dumnezeu de atitudinea noastră față de Isus Hristos. Nu există nicio cale ocolitoare. Însă tu poți și ai voie să crezi.

Claus și Birgit

Vreau să-ți mai povestesc un exemplu încurajator. Este vorba de Claus și Birgit. Cei doi erau căsătoriți, aveau două fete bine dezvoltate și erau bine-văzuți în satul lor. Erau activi și în lucrarea din biserică. Însă ei nu erau creștini adevărați. Când Claus s-a îmbolnăvit grav, căsnicia lor a ajuns într-o criză. I-am cunoscut chiar în timpul acela, la o serbare de Crăciun. În următoarele luni ne-am întâlnit de două ori pe lună și am citit împreună din Biblie. Se putea vedea cum ei înțelegeau tot mai mult ce înseamnă propriu-zis să fii creștin. După aproape un an și jumătate, amândoi au experimentat împlinirea versetului biblic: *„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.”* (Ioan 1:12) Claus și Birgit și-au recunoscut vina lor înaintea lui Dumnezeu, și au acceptat iertarea în El. Cu Hristos în inimă, ei au pornit în viața lor într-o nouă direcție. Ei au început să trăiască pentru El și cu El. Mai înainte fuseseră creștini *cu numele*, acum ei *duc viața* unor creștini. Această decizie a avut loc în urmă cu 25 de ani; între timp și cele două fete ale lor sunt creștine convinse, și au soți credincioși.

De ce povestesc aceste lucruri? Pentru că în final vreau să mai subliniez încă o dată: Dacă oamenii L-au primit pe

Hristos, atunci viața lor se schimbă; iar ei încep să ducă viața unui creștin.

Exemplul primilor creștini

Cum arată concret o viață de creștin a fost descris de un istoric roman, într-o scrisoare adresată cezarului:

„Creștinii Îl cunosc pe Dumnezeu și se încred în El. Ei iartă pe cei care-i asupresc, și-i fac prietenii lor. Fac bine dușmanilor lor. Femeile lor sunt curate și fetele lor caste. Bărbații nu trăiesc în concubinaj și se abțin de la orice escapadă. Se iubesc unii pe alții; îi salvează pe orfani, de cei care vor să abuzeze de ei. Nu refuză să ajute pe văduve. Primesc pe un străin și se bucură de el, ca de un adevărat frate. În fiecare dimineață și în fiecare oră ei Îl laudă pe Dumnezeu pentru bunătatea Lui. Însă ei nu vorbesc în public despre faptele lor bune, ci caută ca acestea să nu fie observate de nimeni. Într-adevăr, acesta este un popor nou, și la ei se vede ceva dumnezeiesc.“ (Aristarde, sursă necunoscută)

Sper că lucrul acesta este valabil și pentru credincioșii din secolul al XXI-lea. Cine are pe Hristos în inima sa, acela poate și va duce o viață de creștin. Lucrul acesta este valabil numai în această ordine – nu invers.

Iar tu? Trăiești tu încă departe de Dumnezeu? Nu vrei să-ți schimbi starea aceasta? Nu vrei să renunți la părerile false despre „a fi creștin“, și să-L accepți pe Hristos în viața ta? El este viața. Și El poate să-ți dăruiască o viață adevărată, o viață din belșug și o viață veșnică.

